

REGISTERED No. B. 156.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ये जीवेषु दयालवः सृजति यान् स्वर्गोपि न श्रीमदः
श्रान्ता ये न परोपकारकारणे हृष्यति ये याचिताः ।
स्वस्थाः सत्स्वपि यौवनोदयमहाव्याधिप्रकोपेषु ये
ते लोकोत्तरचित्रचास्चरिताः श्रेष्ठाः कति स्युर्नराः ॥

“જે જીવોને વિશે દયાળુ છે, જેને દ્રવ્યનો મદ સ્વરૂપ પણ સ્પર્શ કરતો નથી
જે પરોપકાર કરવામાં થાકતા નથી, જે યાચના કર્યાં સતા ખુશી થાય છે, યૌવનના
ઉદયરૂપ મહાવ્યાધિનો પ્રધાપ થયે, સતે પણ જે સ્વસ્થ રહે છે; જોવા લોકોત્તર આશ્ચ-
ર્યંગરી મનોહર ચરિત્રવાળા શ્રેષ્ઠ કેટલાક જે મનુષ્યો હોય છે અર્થાત્ બહુ અસ્પષ્ટ હોય છે.”

સુક્તમુક્તાવલિ

પુસ્તક ૨૮ મું.

વૈશાક. સંવત ૧૯૬૮. શાકે ૧૮૩૪.

અંક ૨ જો.

પ્રગટ કર્તા.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા. ભાવનગર

અનુક્રમણિકા.

૧. અનિલ ભાવના	૩૩
૨. પ્રશમરતિ પ્રકરણમ	૩૪
૩. ગૃહસ્થનાં કર્તવ્યો	૪૪
૪. ચંદ્રશર્મના રાસઉપરથી નીકળતો સાર	૫૧
૫. ગત વપોના સુખ પૃથ્વરના શ્લોકનું ટુંકું વિવેચન	૬૦
૬. ગ્યામુ ઉપર ગયેલું જૈન ડેપ્યુટેશન	૬૩
૭. ગજરાતી જૈન સાહિત્ય	૬૪

શ્રી “સરસ્વતી” છાપખાનું—ભાવનગર.

મૂલ્ય રૂ. ૧)

પોસ્ટેજ રૂ. ૦-૪-૦ બેટ સાથે.

છપાઈ ને જહાર પડેલ છે.

પ્રકરણાદિ વિચાર અર્થિત શ્રી સ્તવન સંગ્રહ.

આ બુક શ્રાવિકા તેમજ સાધવી સમુદાયને તેમજ પ્રકરણોના નવા અભ્યાસીઓને ઘણીજ ઉપયોગી છે. કોઈ વખત નહીં છપાવેલા તેમજ પ્રસિદ્ધિમાં પણ નહીં આવેલા સ્તવનોનો આમાં સંગ્રહ કરેલો છે. આ બુકમાં જીવ વિચારનું ૧, નવતત્ત્વનું ૧, દંડક સંગ્રહી ૨, ચૈત્ર ગુણકાણી સંગ્રહી ૩, જ્ઞાનદર્શન ચરિત્ર સંગ્રહી ૧, તિલ્લ દડિકાનું ૧, કર્મ પ્રકૃતિ ઉપર ૧, જ બુદ્ધિ પવર્ણનનું ૧, નિર્ગોદના સ્વરૂપનું ૧, સમવસરજી સંગ્રહી ૩ અને બીજી જાણતના ૨ મળી કુલ ૧૭ સ્તવનો તથા ૪ સંકલ્પો લખેલ કરેલ છે. લાવનગરના શ્રાવિકા સમુદાયનો આર્થિક સહાયથી છપાવેલ છે. સાધુ સાધવીને તથા જૈનશાળા ને કન્યાશાળામાં ભેટ આપવાની છે. ૧૬ પેઠ ૧૭ કારમના પાકા પુઠાથી બાંધેલ બુક છે. કિંમત માત્ર આઠ આના રાખેલ છે. પોસ્ટેજ દોઢ આનો લાગે છે. જૈન તરફો બાણવાના ઇચ્છકે અવશ્ય ખરિદ કરવા લાયક ને વાંચવા સમજવા લાયક છે. તેનો ખરી કિંમત વાંચનારજ કરી શકે તેમ છે.

પાંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર મૂળ શાસ્ત્રી.

અમારી તરફથી કાયમ છપાય છે તેમાં કેટલોક વધારો કરીને તેજ ટાઇપથી છપાવેલ છે. અને તેવાજ પુઠાથી બાંધાવેલ છે. કિંમત છ આના જ રાખેલ છે. જૈન શાળા કન્યાશાળા માટે અને ઇનામ માટે ખરિદ કરનારને પાંચ આનાથી મળી શકશે. જહાર ગામવાળાઓને પોસ્ટેજ જુદું આપવું પડશે.

પાંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર મૂળ ગુજરાતી

અમારી તરફથી છપાય છે તેવીજ શિક્ષા છાપમાં છપાવેલી આ બુક હાલમાં બહુ મુદતે જહાર પડી છે. છાપકામને બાઈન્ડીંગ મનરંજન કરે તેવાં છે. કિંમત પ્રથમ પ્રમાણેજ આઠ આના અને જૈનશાળા કન્યાશાળા વિગેરે માટે સાત આના રાખવામાં આવેલ છે. પોસ્ટેજ જુદું.

નવું જૈન પંચાંગ.

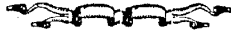
સંવત ૧૯૬૮ ના ચૈત્રથી સં. ૧૯૬૯ ના ફાગણ સુધીનું.

રાજ સાહેબ બડોદાસજી બહાદુરના ફેટા સાથેનું.

કિંમત અરધો આનો.

જૈન બંધુઓને ખાસ ઉપયોગી છે અને બોલ જહાર પડતા પંચાંગો સરખામણીમાં નિશ્ચય કરવા લાયક છે કારણ કે જ્યોતિષના અનુભવી મુ

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તત્ર ચ ગૃહસ્થૈઃ સક્તિઃ પરિહૃતવ્યોઽકલ્યાણમિત્રયોગઃ, સેવિતવ્યાનિ કલ્યાણમિત્રાણિ, ન લઙ્ઘનીયોચિત્સ્થિતિઃ, અપેક્ષિતવ્યો લોકમાર્ગઃ, માનનીયા ગુરુસંહતિઃ, જવિતવ્યમેતત્ત્રૈઃ, પ્રવર્તિતવ્યં દાનાદૌ, કર્તવ્યોદારપૂજા જગવતાં, નિરૂપણીયઃ સાયુવિશેષઃ, શ્રોતવ્યં વિધિના ધર્મશાસ્ત્રં, જાવનીયં મહાયત્નેન, અનુષ્ટેયસ્તદર્શો વિધાનેન, અવલમ્બનીયં ધૈર્યં, પર્યાલોચનયા યતિઃ, અવલોકનીયો મૃત્યુઃ, જવિતવ્યં પરલોકપ્રધાનૈઃ, સેવિતવ્યો ગુરુજનઃ, કર્તવ્યં યોગપટ્ટદર્શનં, સ્થાપનીયં તદૂપાદિ માનસે, નિરૂપયિતવ્યા ધારણા, પરિહૃતવ્યો વિક્ષેપમાર્ગઃ, પ્રયતિતવ્યં યોગશુદ્ધૌ, કારયિતવ્યં જગવદ્જુવનવિમ્બાદિકં, હ્રેસ્વનીયં જુવનેશવચનં, કર્તવ્યો મહ્નલજપઃ, પ્રતિપત્તવ્યં ચતુઃશરણં, ગર્હિતવ્યાનિ છુન્કતાનિ, અનુમોદયિતવ્યં કુશલં, પૂજનીયા મંત્રદેવતાઃ, શ્રોતવ્યાનિ સંવેષ્ટિતાનિ, જાવનીયમૌદાર્યં, વર્તિતવ્યમુત્તમજ્ઞાનેન, તતો જવિવ્યતિ જવતાં સાયુર્ધર્માનુષ્ઠાનજાનજતા ॥

નુપમિતિજવમપશ્ચા કથા.

પુસ્તક ૨/ મું.

વૈશાખ. સં. ૧૯૬૮. શાકે ૧૮૩૪.

અંક ૨ બે.

ૐ ઐં હ્રીં નમસ્તત્ત્વજ્ઞાય.

અનિત્ય ભાવના.

(આંખવિના અ'ધાડ' રે, સદાય મારે, આંખવિના અ'ધાડ'-એ રાગ.)

અનિત્ય ભાવના ભાવોરે, વિવેકી વીરા, અનિત્ય ભાવના ભાવો.

હૃદયો તે અસ્ત થવાનો, જન્મ્યો તે મરી જવાનો,

અમર પટો તો નહિ કોઇ હૃદયો રે, વિવેકી વીરા. ૧.

હાલ અણી જળ બેધુ, જીવતર જીવડા છે એધુ,

ચપળા ચમકારો લક્ષ્મી સ્વાવો રે, વિવેકી વીરા. ૨.

૩૪

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જે ઘર હય ગય ગાળે, છત્રીશ વાણ્ણો વાળે,	
તે ઘર વાયસ ગાય વધાયો રે,	વિવેકી વીરા. ૩.
રામ રહ્યા વનવાસો, પાંડવ પરધરના દાસો,	
ધિક આ લક્ષ્મીનો રિયર ન સ્વભાવો રે,	વિવેકી વીરા. ૪.
છપ્પનપર ભુંગળા વાગે, તે મુંજરાળા ભીળા માગે,	
કયાં કરવો કર્મ ઉપર જઈ દાવો રે,	વિવેકી વીરા. ૫.
સડણ પડણ આ દેહો, શા કરવા તેનાથી નેહો,	
સનત કુમાર ચક્રીની ભાવના ભાવો રે,	વિવેકી વિરા. ૬.
રાહુ અઘો રવિ દેખી, કીર્તિધર રાજ્ય ઉવેખી,	
યઈ મુનિ અનિત્ય ભાવના ભાવ્યો રે,	વિવેકી વીરા. ૭.
વપુ વૈભવ સ્વજન સંબંધી, અનિત્ય સંસારની સંબંધી,	
સાકળચંદ નિત્ય સ્વધર્મને ધ્યાવો રે,	વિવેકી વીરા. ૮.

શ્રી હમાસ્વાતિવાચક વિરચિતમ્

પ્રશમરતિ પ્રકરણમ્.

(સરલ વ્યાख्या સમેતં)

(લેખક-સન્મિત્ર કાપુરવિજયજી.)

અનુસંધાન પૃષ્ઠ (૨૧) થી.

રાગદ્રેષોપહતસ્ય કેવલં કર્મવન્ધ્ર એવાસ્ય ।
 નાન્યઃ સ્વરૂપો ડપિ ગુણો ડસ્તિ યઃ પરત્રેહ ચ શ્રેયાન્ ॥૫૩॥
 યસ્મિન્નિન્દ્રિયવિષયે શુક્તમશુક્તં વા નિવેશયતિ જ્ઞાવમ્ ।
 રક્તો વા દ્વિષ્ટો વા સ વન્ધ્રહેતુર્જવતિ તસ્ય ॥ ૫૪ ॥
 સ્નેહાન્વક્તુશરીરસ્ય રેણુના શ્રિય્યતે યથા ગાત્રમ્ ।
 રાગદ્રેષાદ્વિજ્ઞસ્ય કર્મવન્ધ્રો જવત્યેવમ્ ॥ ૫૫ ॥
 એવં રાગદ્રેષો મોદ્ધો મિથ્યાત્વમવિરતિશ્ચૈવ ।
 ઇજિઃ પ્રમાદયોગાનુગૈઃ સમાદીયતે કર્મ ॥ ૫૬ ॥

કર્મમયઃ સંસારઃ સંસારનિમિત્તકં પુનર્દુઃખમ્ ।

તસ્માદ્રાગદ્વેપાદયસ્તુ જવસંતતેર્મૂલમ્ ॥ ૫૭ ॥

एतद्दोषमहासंचयजातं शक्यमप्रमत्तेन ।

प्रशमस्थितेन घनमप्युद्धेष्टयितुं निरवशेषम् ॥ ૫૮ ॥

ભાવાર્થ—રાગદ્રેષથી પરાભવ પામેલા જીવને કેવળ કર્મબંધન થાય છે; પણ આ લોક કે પરલોકમાં કલ્યાણકારી થાય એવા અરૂપ પણ ગુણ થતો નથી. જે દાંત્રિયતા વિષયમાં શુભ કે અશુભ ભાવ સ્થાપન કરે છે તે રાગયુક્ત અથવા દ્રેષયુક્ત હોવાથી તેને બંધનકારી થાય છે. તેણે ખરડ્યા શરીરવાળાનું ગાય જેમ ધૂળથી ખરડાય છે તેમ રાગદ્રેષથી અત્યંત ખરડાયેલાને કર્મબંધ થાય છે. પ્રમાદના સહચારી એવા રાગ, દ્રેષ, મોહ, મિથ્યાત્વ અને અવિરતિથીજ એવી રીતે કર્મ ગ્રહણ થાય છે. સંસાર કર્મમય છે, અને દુઃખનું કારણ સંસાર છે; માટે રાગ દ્રેષાદિક સંસારસંતતિનાં મૂળ છે. અપ્રમત્ત અને શાન્ત-વૈરાગ્યયુક્ત (મહાપુરૂષ) આ દોષના મોટા સંચયની જાળ ગમે એવી નિવીક હોય તોપણ તેને સમસ્ત રીતે ઉમેડી નાખવાને સમર્થ થાય છે. ૫૩-૫૮

[વિવેચન]—રાગ અને દ્રેષવડે જેનું મન વિડંબિત થયેલું છે તેને કેવળ [ક્લિષ્ટ] કર્મનો બંધન થાય છે; પરંતુ પરલોકમાં કે આ લોકમાં કોઈ પણ શ્રેય ગુણ સંભવતો નથી.

‘ કર્મબંધ શિવાંય બીજા કોઈ પણ શ્રેય ગુણ કેમ સંભવતો નથી ? તે બાબત હેતુ સહિત સમજાવતા સત્તા શાસ્ત્રકાર કહે છે. ’

શાસ્ત્રાદિક વિષયમાં રાગયુક્ત સતો જે ઇષ્ટ ચિત્ત પરિણામ ધારે છે કે દ્રેષયુક્તસતો અનિષ્ટ ચિત્ત પરિણામ સ્થાપે છે તે ઇષ્ટાનિષ્ટ પરિણામ તેને જ્ઞાનાવરણાદિક અપ્રવિધ કર્મબંધનો હેતુ થાય છે. સકષાયપણાથી જીવ કર્મબંધને યોગ્ય પુદ્ગલો શ્રેષ્ઠ છે.

‘ આત્મ પ્રદેશોમાં કર્મના પુદ્ગલો શી રીતે લાગે છે તે સંમજાવે છે. ’ તેલાદિક સ્તિગ્ધ પદાર્થથી ખરડાયેલાં જાત્રને જેમ રજઃકણે આવી ચોંટી જાય છે તેમ રાગ દ્રેષ પરિણામરૂપ સ્તિગ્ધતાવડે આર્દ્ર થયેલા જીવના પ્રદેશોમાં જ્ઞાનાવરણાદિક વર્ગણયોગ્ય પુદ્ગલો આવી લાગે છે.

‘ હવે રાગ દ્રેષ વિશિષ્ટ સમસ્ત કર્મબંધ હેતુઓનો ઉપસંહાર કરતા કહે છે-’

ઉપર જણાવેલા લક્ષણવાળા રાગ અને દ્રેષ, ચેતનને મુઝાવે તે મોહ, તત્વા-

ર્મમાં અશ્રદ્ધાન લક્ષણુ મિથ્યાત્વ, અને કર્મ-આશ્રયોત્પત્તિ અનિવૃત્તિ તે અવિરતિ, વિકૃત્યાદિક પાંચ પ્રકારના પ્રમાદસંહિત અને મન, વચન તથા કાયયોગયુક્ત એ રાગદ્વેષાદિકવડે આત્મા સ્વપ્રદેશમાં કર્મનો સંચય કરે છે; તેથી ઘટીયત્રન્યાયે કરી રાગાદિક કર્મબંધના હેતુ થાય છે અને કર્મનો પાણુ રાગાદિક પરિણામ થાય છે. નારકીપણુ, તિર્થંચપણુ, મનુષ્યપણુ અને દેવપણુ એ કર્મવિકાર છે. એ નારકાદિક-રૂપ સંસારચક્રી શરીર અને મન સંબંધી દુઃખ પેદા થાય છે. તે સંસાર વગર તથાપ્રકારનાં દુઃખ અનુભવવાં પડતાંજ નથી; તેથી રાગદ્વેષાદિક પાંચ કર્મબંધના હેતુઓ છે, એટલે તે નારકાદિક ભવપરંપરાનાં બીજરૂપ છે.

‘ત્યારે આ રાગદ્વેષાદિક જનિત સંસારચક્રને ભેદવાનો શો ઉપાય છે? તે બતાવતા સત્તા શાસ્ત્રકાર કહે છે.’

રાગદ્વેષાદિક દોષ તથા તન્મજનિત કર્મનો મહા સંચય તેરૂપ ગહન બળને કપાય, નિદ્રાદિક પ્રમાદ સંહિત અને કેવળ શાંત વૈરાગ્ય રસમાં નિમગ્ન થયેલ મહા પુરૂષજ મૂળથી ઉચ્છેદી શકે છે. ૫૩-૫૮.

‘હવે પાંચ કારિકાવડે કુલક કહે છે’—

अस्य तु मूलनिबन्धं ज्ञात्वा तच्छेदनोद्यमपरस्य ।

दर्शनचारित्रतपः स्वाध्यायध्यानयुक्तस्य ॥ ५९ ॥

प्राणवधानृतज्ञाषणपरधनमैशુनમमत्वविरतस्य ।

नवकोटयુग्मશुद्धોच्छमात्रयात्रાધિકારસ્ય ॥ ૬૦ ॥

जिनज्ञापितार्थसद्भावज्ञाविनो विदितत्वोक्ततत्त्वस्य ।

अष्टादशशीलसहस्रधारणकृतपतिङ्गस्य ॥ ૬૧ ॥

परिणाममपूर्वमुपागतस्य शुचिज्ञावनाव्यवસિતસ્ય ।

अन्याङ्ग્યमुत्તરોत्तरविशेषमज्જિપશ્યતઃ સમયે ॥ ૬૨ ॥

वैराग्यमार्गसंप्रस्थितस्य संसारवासचकितस्य ।

स्वहितार्थान्જિરતમતેઃ શુજ્ઞેયમુત્પદ્યતે ચિન્તા ॥ ૬૩ ॥

ભાવાર્થ—આનું મૂળ કારણ બાણીને તેનો ઉચ્છેદ કરવાને ઉદ્યમવંત દર્શન, ચારિત્ર, તપ, સ્વાધ્યાય અને ધ્યાનયુક્ત, હિંસા, અસત્ય, અહત્ત, અપ્રદા અને મમત્વ-સંહિત, નવ કોટી શુદ્ધ નિર્દોષ આદારભાવથી સંયમ પાળનાર, જિન સર્વજ્ઞ ભા-ષિત સિદ્ધાન્તને ભાવનાર, લોકતત્ત્વના બાણુ, અઠારદબાર શીલાંગના ધોરી, અપૂર્વ પરિણામને પ્રાપ્ત થયેલ, શુભભાવના-અધ્યવસાય યુક્ત, આગમમાં અન્યોન્ય એક

પ્રશમરતિ પ્રકરણમ્.

૩૭

બીજાથી અધીક રહસ્યને જ્ઞેનાર, વૈરાગ્ય માર્ગમાં લીન, સંસારવાસથી ઉભંગેલ અને આત્મહિતને માટે ઉજમાળ થયેલ (ભાગ્યવંત) ને આવી શુભ ચિન્તા ઉત્પન્ન થાય છે. ૫૬--૬૩.

વિવેચન—આ મહા દોષ સંચયરૂપ જાળનું મૂળ કારણ જાણીને, મારે આ મહાજાળને છેદી નાંખવી એવા નિશ્ચયપૂર્વક તેનો છેદ કરવાને જે ઉત્સાહવંત છે તેમજ તત્વાર્થ શ્રદ્ધાનરૂપ દર્શન, સામાયિકાદિક ચારિત્ર, અનશનાદિક દ્વાદશ પ્રકાર તપ, વાચના પૃચ્છનાદિક પંચવિધ સ્વાધ્યાય અને એકાગ્ર ચિત્ત નિરોધ લક્ષણ ધર્મ-શુ-કલધ્યાન, ઉક્ત સમ્યગ્ દર્શનાદિક પરિણામોથી જે યુક્ત છે, વળી પ્રમત્ત યોગયત્રી પ્રાણ વિનાશરૂપ પ્રાણવધ; ‘ આત્મા નથી એવી રીતે સદ્ભૂત વસ્તુને અપલાપ કરવો, ’ આત્મા સર્વગત (સર્વવ્યાપી) છે એવી રીતે અસદ્ભૂત વાત કહેવી, વિપરીત અને કટુક સાવધાદિવચન જલ્પવારૂપ અસત્ય ભાષણ, કુબુદ્ધિથી પરાધ વસ્તુ પોતાની કરી લેવારૂપ પરધન હરણ, સ્ત્રી પુરૂષ કે નપુંસક વેદના ઉદયથી પુરૂષ, સ્ત્રી કે તદુભયનું સેવન કરવારૂપ મૈથુન, અને મમત્વલક્ષણ પરિગ્રહ, ‘ આ ધન મારું છે, હું એનો સ્વામી છું. ’ એવી રીતની મૂર્છા, તેમજ રાત્રીસોજન-એ સર્વ ધકી જે નિવત્યાં છે; એવી રીતે મૂળ શુણ કહી હવે ઉત્તર શુણ કહેવા ઇચ્છતા જણાયે છે-પોતે પ્રાણી વર્ગને હણે નહિ, બીજા પાસે હણુવે નહિ, અને હણનારને સારો જાણે નહિ, એ ત્રણ કોટિ, તથા પોતે રસોધ કરે નહિ, બીજા પાસે કરાવે નહિ અને કરનારને સારો જાણે નહિ, એ બીજી ત્રણ કોટિ, તેમજ પોતે ખરીદ કરે નહિ, બીજા પાસે કરાવે નહિ અને કરનારને સારો જાણે નહિ એ ત્રીજી ત્રણ કોટિ. એ સર્વ એકઠી કરતાં નવ કોટિ થાય. તે નવ કોટિવડે તેમજ અન્વેષણાદિ-કવડે શુદ્ધ-નિર્દોષ ભિક્ષાયોગે સંયમયાત્રાનો જે નિર્વાહ કરે છે એટલે શુદ્ધતમ આહાર, ઉપધિ અને પાત્ર ગ્રહણ કરવા જે તત્પર છે; સર્વજ્ઞ ભાષિત જીવાદિક પદાર્થ સંબંધી પરમાર્થ સ્વરૂપ ભાવવામાં જે કુશળ છે. જીવાજીવને આધારભૂત સંપૂર્ણ લોકનું સ્વરૂપ જેણે સારી રીતે જાણ્યું છે; અને જેનું સ્વરૂપ આગળ કહેવામાં આવશે એવા અઘાર હજાર શીલાંગ તેને ધારણ કરવા જેણે પ્રતિજ્ઞા કરેલી છે. સંયમ માર્ગમાં શુદ્ધ પ્રકર્ષયોગે અપૂર્વ પરિણામને જે પ્રાપ્ત થયેલ છે. પાંચ મહાવ્રત સંબંધી રપ ભાવનાઓ અથવા આગળ કહેવાશે તે અનિત્યવાદિક દ્વાદશ શુભ ભાવનાઓવડે જે ભાવિત છે; તેમજ ભાવનામય જ્ઞાનવડે સમય-સિદ્ધાંતમાં કહેલા ભાવ અભિપ્રાયના તાર તમ્થને (આ બેમાં આ પ્રધાન છે તેથી વળી આ વધારે પ્રધાન છે એવી રીતે) જે જાણી-જોઈ શકે છે. સમ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર-રૂપ વૈરાગ્યમાર્ગમાં જે સારી રીતે સ્થિત થયેલ છે, સંસારવાસથી જેને તાક્ષ

લાગેલો છે અને મુક્તિસુખ મેળવવા માટે તેને અનુકૂળ સાધન સેવવામાં જ નેની પ્રીતિ બંધાયેલી છે તેવા મહાશય-મુમુક્ષુને આવી કલ્યાણકારી શુભ ચિંતા ઉપજે છે. ૫૬-૬૩.

‘તેજ ચિંતાને રૂપરૂ કરે છે.’

જવકોટીજિરમુક્તં માનુષ્યં પ્રાપ્ય કઃ પ્રમાદો મે ।

ન ચ ગતમાયુર્નૃયઃ પ્રત્યેત્યપિ દેવરાજસ્ય ॥ ૬૪ ॥

આરોગ્યાયુર્વૃક્ષસમુદયાશ્વજ્ઞા વીર્યમનિયતં ધર્મે ।

તદ્વચ્ચા હિતકાર્યે મયોચમઃ સર્વથા કાર્યઃ ॥ ૬૫ ॥

ભાવાર્થ—કોટી ભવે પણ પામવો હુલ્લભ એવો મનુષ્યભવ પામીને આ શો પ્રમાદ !! ગયેલી તક ઇંદ્રને પણ પાછી મળતી નથી. આરોગ્ય, આયુષ્ય, બલ અને લક્ષ્મી આદિ ચપળ છે, ધર્મને વિષે વિર્ય ઉત્સાહ અસ્થાયી છે (નિયત નથી). માટે તે પામીને હિતકાર્યમાં મહારે સર્વથા ઉદ્યમ કરવો જોઈએ. ૬૪-૬૫

વિવેચન—નરક, તિર્યચ અને દેવતા સંબંધી ગતંત ભવો ક્રીધા છતાં અતિ હુલ્લભ એવો આ મનુષ્ય જન્મ પામીને મુક્તિનાં સાધનરૂપ જ્ઞાનાદિકતુ આરાધન કરવામાં, બાળતા બુદ્ધતા એવા મને શો પ્રમાદ ? પ્રતિક્ષણ ઉદય આવી, ભોગવાઈ ને ક્ષીણ થઈ જતું આયુષ્ય સૌધર્મધિપતિ જે ઇંદ્ર તેને પણ ‘પાછું’ આવતું નથી તો પછી મારા જેવા મનુષ્યનું તો કહેવું જ શું ? આરોગ્ય (નીરોગીપણું) અસ્થિર છે કેમકે પૂર્વકૃત કર્મયોગે નીરોગી પણ સનતકુમાર ચક્રીની પંચે રોગી થઈ જાય છે. આયુષ્ય પણ અધ્યવસાયાદિક સાત પ્રકારે તૂટી જાય છે; તેમજ અંજલિ ગતજળની જેમ ક્ષણે ક્ષણે તે ‘પાછું’ થતું જાય છે, વીર્યનિરસ કર્મના ક્ષયોપશમયક્રી પ્રગટતું બળ (ઉત્સાહ) પણ નિમિત્ત પામી મંદ પડી જાય છે. ધન ધાન્યાદિકનાં ભંડાર પણ કાળભંગુર છે અને પરિષદ સાદન કરવામાં જોઈતું વીર્ય (ઉત્સાહ) પણ વળતે વિલુપ્તી જાય છે, તેથી ઉક્ત સર્વ શુભ સામગ્રી આરોગ્યાદિક (પૂર્વ પુણ્યયોગે) પામીને જ્ઞાનાદિકતુ આરાધન કરી લેવારૂપ હિતકાર્યમાં મારે સર્વ પ્રકારે અવિચિન્ન યત્ન-પ્રયત્ન-ઉત્સાહ આદરવો યુક્ત છે. ૬૪-૬૫.

‘તે હિતાચરણ શું છે તે શાસ્ત્રકાર સમજાવે છે.’

શાસ્ત્રાગમાદતેન હિતમસ્તિ ન ચ શાસ્ત્રમસ્તિ વિનયમૃતે ।

તસ્માચ્છાસ્ત્રાગમલ્પિપુના વિનીતેન જીવિતવ્યમ્ ॥૬૬॥

કુલરૂપવચનયૌવનધનધિવૈશ્વર્યસંપદપિ પુંસામ્ ।

વિનયપ્રશ્નમવિહિના ન શોજતે નિર્જલેવ નદી ॥૬૭॥

ન તથા સુમહાધ્યૈરપિ વસ્ત્રાન્નરણૈરલ્લંકૃતા જાતિ ।

શ્રુતશીલમૂલ્લનિકપો વિનીતવિનયો યથા જાતિ ॥૬૮॥

ભાવાર્થ—શાસ્ત્રના ગણપણાવિના હિત થતું નથી અને વિનયવિના શાસ્ત્રજ્ઞાન થતું નથી, માટે શાસ્ત્રજ્ઞાનના અભિલાષીએ વિનીત થવું જોઈએ. કુળ, રૂપ, યૌવન, ધન, મિત્ર અને ઐશ્વર્ય સંપત્તિ પુરૂષોને વિદ્યમાન છતાં વિનય, વેરાગ્ય વિરહિત તે (સંપત્તિ) નિર્જળ નદીની પેરે શોભતી નથી. શ્રુત શીળની મૂળકસોટી રૂપ અત્યંત વિનયવંત જેવો શોભે છે તેવો મહો મૂલ્યવાળા વસ્ત્ર, આભરણથી અલંકૃત થયેલો શોભતો નથી. ૬૬-૬૮

વિવેચન—સંન્યાસીદેશિક અને દુર્ગતિથી બચાવી સદ્ગતિદાયક શાસ્ત્ર કહેવાય છે. તે પરમાર્થરૂપે તો ભગવાનના મુખકમળથી નીકળે છે, અને સૂત્રરૂપે ગણધરનાં વદનકમળથી નીકળે છે. એવા સૂત્ર-અર્થરૂપ શાસ્ત્ર ગણધર પ્રમુખ આચાર્ય પરંપરાથી ચાલી આવેલ હોવાથી તે ‘આગમ’ કહેવાય છે. તે શાસ્ત્ર-આગમ વગર બીજું કંઈ હિત નથી. અવિનીત-વિનયહીન યા દુર્વિનીત-સ્વેચ્છાચારીને શાસ્ત્ર લાભ થઈ શકતો નથી. આચાર્યોદ્ધિકની સેવા ભક્તિવડે વિનીત-વિનયવંત શાસ્ત્રલાભ મેળવી શકે છે. તેટલા માટે શાસ્ત્રાગમનો લાભ લેવા ઇચ્છનારે વિનીત થવું જોઈએ.

‘ અનેક ગુણ વિદ્યમાન સતે વિનય ગુણજ પરમ ભૂષણરૂપ છે પણ બીજા કુળ, રૂપ, સૌભાગ્યાદિક શોભારૂપ નથી એમ શાસ્ત્રકાર યુક્તિસર સમજાવે છે. ’

ક્ષત્રિય પ્રમુખ કુળ હોય; શરીરનાં અવયવ લક્ષણોપેત સારી રીતે ગોઠવાયેલાં હોય; વચનમાં મીઠાશ, પ્રિયતા, અને અરુણલિત ભાષણ કરવાની શક્તિ હોય; યૌવન વય હોય; સુવર્ણ, મણિ, મોતી, પ્રવાલાદિ પ્રચુર ધન હોય; વિશ્વાસપાત્ર મિત્રવર્ગ હોય અને અનેક દાસ દાસી પ્રમુખ પોતાની આજ્ઞામાંવર્તતા હોય, એ વિગેરે સંપદા પુરૂષને પ્રાપ્ત થયેલી હોય તોપણ તે ઉચિત વિનય અને સમભાવ વગર નિર્જળ નદીની પેરે શોભતી નથી. જેમ જળ વગરની નદી મ્હોટી આડની પેરે આળખામણી લાગે છે તેમ પુરૂષ પણ વિનયરહિત ગમે તેટલી બીજા સંપદા પામ્યો હોય તેમ છતાં શોભા પામતો નથી; એટલુંજ નહિ પણ તે બીજાને અળખામણી થઈ પડે છે. મહો મૂલ્યવાળાં વસ્ત્ર આભરણોવડે ભૂષિત પુરૂષ જે કાંઈ શોભા પામે છે, તેથી બહુ ગણી ઉત્તમ શોભા શ્રુત (જ્ઞાન) અને શીલ (સદાચરણ) ભૂષિત સુવિનીત સાધુ પામે છે. જે સુવિનીત હોય તેનાં જ્ઞાન અને સદાચરણ પ્રમાણ છે.

જેમ કસોટીથી સુવર્ણની પરીક્ષા કરાય છે તેમ વિનય ગુણથી સામાનાં જ્ઞાન અને આચાર એળખાય છે. વિનય ગુણવડે તે જ્ઞાન આચાર સાર્થક છે અને વિનય વગરનાં તે નિર્સાર્થક છે. મતલબ કે વિનય ગુણ ધીજી બધા ગુણનું મૂળ છે. વિનય ગુણ-યુક્ત શ્રુત શીલવાન સાધુ જેટલી શોભા પામે છે તેટલી શોભા દેહીપ્રમાણ વસ્ત્ર આભરણથી ગણ્ય કૃત પુરૂષ પામી શકતો નથી. ૬૬-૬૮.

ગુર્વાયત્તા યસ્માચ્છાસ્ત્રારમ્જા જવન્તિ સર્વેઽપિ ।

તસ્માદ્ગુર્વારાધનપરેણ હિતકાંક્ષિણા જાવ્યમ્ ॥ ૬૯ ॥

ધન્યસ્યોપરિ નિપતત્યહિતસમાચરણધર્મનિર્વાપી ।

ગુરુવદનમદ્વયનિસૃતો વચનસરસચન્દનસ્પર્શઃ ॥ ૭૦ ॥

દુષ્પતિકારૌ માતાપિતરૌ સ્વામી ગુરુશ્ચ લોકેઽસિન્ ।

તત્ર ગુરુરિદામુત્ર ચ મુદુષ્કરતરપ્રતીકારઃ ॥ ૭૧ ॥

ભાવાર્થ—જે કારણ માટે સર્વ શાસ્ત્રારંભ ગુર્વાધીન છે તે કારણ માટે આત્માર્થી જીવે ગુરુમહારાજનું આરાધન કરવા તત્પર થવું. અહિં તાપને શમાવનાર ગુરુમુખ મલયથી નીકળેલા વચનરૂપ સરસ ચંદનનો સ્પર્શ કોઈ ધન્ય કૃતપુણ્યને થાય છે. આ લોકને વિષે માતા, પિતા, સ્વામી અને ગુરુનો બહુલો વાળવો બહુ મુશ્કેલ છે; તેમાં પણ ગુરુમહારાજના ઉપકારનો બહુલો તો આ લોક ને પરલોકમાં અત્યંત મુશ્કેલીથી વળી શકે છે. ૬૯-૭૧

વિવેચન—શાસ્ત્રાર્થનું પ્રતિપાદન કરે તે ગુરુ કહેવાય છે, અને શાસ્ત્ર પઠન, તથા અર્થશ્રવણની પ્રવૃત્તિ તેમજ કાલગ્રહણાદિક સકલ શાસ્ત્રારંભ ગુર્વાધીન છે. તેથી સ્વહિત સંપાદન કરવા ધન્યજ્ઞનારે સદાય ગુરુ મહારાજની ચરણસેવામાં રસિક થવું યુક્ત છે.

“ગુરુ મહારાજ હિંત શિષ્યામણુ આપિ ત્યારે વિચારવું કે હું ધન્ય કૃતપુણ્ય છું કેમકે ગુરુ મહારાજ મારી ઉપર અનુગ્રહ કરે છે ધર્માદિક બતાવે છે.”

ઉત્સૂત્ર શાસ્ત્રવિરૂદ્ધ આચરણ એજ અહિંતરૂપ તાપ; તેને ઉપશાન્ત કરનાર ગુરુમહારાજના મુખરૂપ મલયપર્વતમાંથી નીકળેલાં શીતાળ વચનરૂપ સરસ ચંદનનો સ્પર્શ કોઈક વિરહા પુણ્યશાળી જીવોને જ થાય છે. જેમ સરસ ચંદનના દ્રવથી જીવને લાગેલો તાપ શમી જાય છે તેમ ગુરુ મહારાજનાં સ્નેહયુક્ત પ્રેમાળ શાન્ત વચનોવડે લગ્ય જનોનો અહિં તાપ ઉપશમે છે, એટલે તેઓ અહિંત આચરણ તજી હિંત આચરણ સેવી સુખી થઈ શકે છે. એ ઉપકાર શ્રી ગુરુમહારાજનોજ છે.

“ એવી રીતે હિતોપદેશવડે અનુગ્રહ કરતા ગુરૂ મહારાજનો શો બદલો શિષ્ય-વર્ગે વાળવો તે કહ્યું છે. ”

આ લોકમાં માતા, પિતા, સ્વામી અને ગુરૂ એ બધા ઉપગારી છે. માતા પોતે અનેક કષ્ટ સહીને બાળકને ઉછેરી મોટું કરે છે તેથી તેમજ તેને ઇચ્છિત વસ્તુ આપવાવડે ઉપગારી છે. પિતા પણ હિતોપદેશ દેવાવડે તેમજ ભોજન વસ્ત્રાદિક હાજરો પૂરી પાડવાવડે ઉપગારી છે. રાજા પ્રમુખ સ્વામી સેવકોનું અનેક રીતે પરિપાલન કરવાવડે ઉપગારી છે. સેવકો જ કે સ્વામીને માટે પ્રાણત્યાગ પણ કરે છે, પરંતુ તે તો સ્વામીએ કરેલા ઉપકારના બદલા તરીકે જ કરે છે; તેથી સ્વામીનો ઉપકાર અધિક ગણાય છે, અને આઆચાર્યોદિક ગુરૂ મહારાજ તો સન્માર્ગ-દર્શક હોવાથી, શાસ્ત્રાર્થદાયક હોવાથી તેમજ સંસાર સાગરથી પાર ઉતારવા યુષ્ઠાવલંબન રૂપ હોવાથી આ લોકમાં તેમજ પરલોકમાં એટલા બધા ઉપગારી છે કે તેનો કોઈ રીતે બદલો વળી શકે તેમ નથી. તેવા પરમ ઉપગારી ગુરૂ મહારાજનો બદલો કોટિ ભવે પણ વળવો દુષ્કર છે. ૬૬-૭૧

“ હવે વિનયનું અનુક્રમે છેવટ મોક્ષરૂપ ફળ દર્શાવતા સતા કહ્યું છે. ”

વિનયફલં શુશ્રૂષા ગુરુશુશ્રૂષાફલં શ્રુતજ્ઞાનમ્ ।

જ્ઞાનસ્ય ફલં વિરતિર્વિરતિફલં ચાશ્રવનિરોધઃ ॥ ૭૨ ॥

સંવરફલં તપોવદ્ધમથ તપસો નિર્જરા ફલં દૃષ્ટમ્ ।

તસ્માત્ક્રિયાનિવૃત્તિઃ ક્રિયાનિવૃત્તેરયોગિત્વમ્ ॥ ૭૩ ॥

યોગનિરોધાન્નવસંતતિક્લેશઃ સંતતિક્લેશાન્મોક્ષઃ ।

તસ્માત્કલ્યાણાનાં સર્વેષાં જાજનં વિનયઃ ॥ ૭૪ ॥

ભાવાર્થ—વિનયનું ફળ શુશ્રૂષા (સાંભળવાની ઇચ્છા) રૂપ છે. ગુરૂની શુશ્રૂષાનું ફળ શ્રુતજ્ઞાન છે, જ્ઞાનનું ફળ વિરતિ (સંયમ) રૂપ છે અને સંયમનું ફળ આશ્રવ નિરોધ (સંવર) રૂપ છે. સંવરનું ફળ તપોબળ છે અને તપનું ફળ નિર્જરા (દેશથી કર્મક્ષય) બળાવેલું છે, તેથી ક્રિયાની નિવૃત્તિ અને ક્રિયાનિવૃત્તિથી અયોગીપણું (યોગ નિરોધ) થાય છે. યોગ નિરોધથી ભવની પરંપરાનો ક્ષય અને ભવ પરંપરાના ક્ષયથી મોક્ષ થાય છે, તે માટે સર્વ ઇચ્છાણુનું સ્થાન વિનય છે. ૭૨-૭૪.

વિવેચન—જે ગુરૂમહારાજ ઉપદેશે તે સાંભળવાની ઇચ્છા અને સાંભળીને તે બુદ્ધિ વર્તવું તે વિનયનું ફળ છે. વિનયપૂર્વક શાસ્ત્રશ્રવણ કરવાથી શ્રુતજ્ઞાનની

પ્રાપ્તિ થાય છે. સમ્યગ્જ્ઞાન (અને શ્રદ્ધા) વડે દેશ વિરતિ તથા સર્વ વિરતિની પ્રાપ્તિ થાય છે, અને વિરતિવડે આવતાં નવાં કર્મનાં અટકાવ થાય છે, એટલે સંવર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે. અનર્ગી તપાભાગ પ્રાપ્ત થાય છે. તપયોગે કર્મનાં પરિણામનું (નિર્જરા) થાય છે. નિર્જરાથી ક્રિયાની નિવૃત્તિ થાય છે, અને ક્રિયાની નિવૃત્તિથી યોગનિરોધવાળા બની અયોગી થવાય છે. યોગનિરોધથી જન્મ, જરા, મરણ, પ્રબન્ધ લક્ષણ નરકાદિ ભવ સંતતિનો આત્યંતિક ક્ષય થાય છે. અને જન્મ મરણની પરંપરાનો ક્ષય થવાથી એકાન્તિક અને આત્યન્તિકાદિક ગુણયુક્ત સ્વાત્મ સ્થિતિરૂપ મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. તેથી પરંપરાએ સર્વ કસ્યાણોનું ભાજન વિનય છે. અર્થાત્ વિનય ગુણવડે ઉત્તરોત્તર સર્વ શ્રેય સધાય છે અને સમસ્ત કલેશોનો સર્વથા ક્ષય કરી, અક્ષય અનંત અવ્યાબાધ એવું મોક્ષસુખ પ્રાપ્ત થાય છે; ૭૨-૭૪.

“ પરંતુ જે અવિનીત છે તેમને કેવો દુઃખવિપાક વેદવો પડે છે તે કહે છે. ”

વિનયવ્યપેતમનસો ગુરુવિદ્વત્સાધુપરિચ્છવનશીલાઃ ।

ચુટિમાત્રવિષયસજ્ઞાદજરામરવાન્નિસદ્વિદ્યાઃ ॥ ૭૫ ॥

કેચિત્સાતદ્વિરસાતિગૌરવાત્સાંપ્રતેક્ષિણઃ પુરુષાઃ ।

મોહાત્સમુદ્રવાયસવદામિપપરા વિનયન્તિ ॥ ૭૬ ॥

ભાવાર્થ—વિનય શૂન્ય મનવાળા અને ગુરુ, વિદ્વાન તથા સાધુઓનો પરાભવ કરનારા, રંચમાત્ર વિષયની પ્રાપ્તિથી અજરામરવત્ નિર્ભય બનેલા, રસગારવ, રિદ્ધિગારવ અને શાતાગારવથી આગળ પાછળનો વિચાર નહીં કરનારા અને વર્તમાન સુખનેજ જોનારા કેટલાએક પુરૂષો મોહથી માંસલોહી સમુદ્રવાયસની પેરે વિનાશને પામે છે. ૭૫-૭૬.

વિવેચન—પૂર્વોક્ત વિનય શૂન્ય મનવાળા તથા અધ્યાત્મિક ગુરુ જનોનો, શ્રોત્રપૂર્વ વિગેરેના અર્થ બાણનારા જ્ઞાની જનોનો, તેમજ સ્તનત્રયીવડે મોક્ષને સાધનારા સાધુજનોનો પરાભવ-અનાહર કરવાવાળા (અવિનીત જનો) એક રંચમાત્ર વિષયસુખના સંગથી તેનું પરિણામ નહિ વિચારતા બાણે પોતે જન્મ મરણથી મુક્ત થયા હોય તેમ પોતાને નિર્ભય માનતા ફેરે છે.

“ એજ વાતને વધારે સ્પષ્ટ કરે છે. ”

વળી મોહ-અજ્ઞાનવશ કેટલાક પરમાર્થના અજાણ લોકો અનેક પ્રકારની સુખશીલતા, અનેક પ્રકારની પરિવ્રાહ મમતા, અનેક પ્રકારની રસગૃહિમાં આસક્તિ બની વર્તમાન સુખનીજ ગવેષણા કરતા સત્તા આમિષ (માંસ) માં લુપ્થ થયેલા સમુદ્ર વાયસ (કાગ) ની પેરે વિનાશ પામે છે. યથા-એકલા કોઈ એક મરી

ગયેલા હાથીનું કલેવર જોઈ તેના માંસમાં લોહુખી બની એક કાગડો તે હાથીની શુદ્ધાદ્વારા તેમાં પેડો. સમુદ્રમાં તણાતા તે હાથીના કલેવર આશ્રેય રહેતો તે કાગડો તે હાથીના અપાનદ્વારા બહાર નીકળ્યો, પણ કયાંય વિશ્રાંતિગોચર થયાન નહિ. જેમ વાથી તે સમુદ્રમાં ઘૂળી મૂંઝા. એવી રીતે મોદ-અજ્ઞાનવશ વિવિધ રસ, રિદ્ધિ અને શાતા ગારવમાં લુપ્ત બનેલા જીવો રાગદ્વેષયોગે નિષિડ કર્મ બાંધી ચાર ગતિ-રૂપ સંસ્કારસમુદ્રમાં રહી મરે છે. ૭૫-૭૬

તે જાત્યહેતુદૃષ્ટાન્તસિદ્ધમવિરુદ્ધમજરમનયકરમ્ ।

સર્વજ્ઞવાગ્ધસાયનમુપનીતં નામિનન્દન્તિ ॥ ૭૭ ॥

ભાવાર્થ—તેઓ ખરા હેતુ અને દૃષ્ટાન્તથી સિદ્ધ, અવિરુદ્ધ, અજર અને અભયકારી એવું સર્વજ્ઞ પ્રભુની વાણીરૂપ રસાયન સમીપ છતાં આદરતા નથી. ૭૭.

વિવેચન—એવી રીતે રસ, રિદ્ધિ અને શાતા ગારવમાં ગૃહ બનેલા જીવોને સત્ય (અન્યભિચારી) હેતુઓ તથા અનેક દૃષ્ટાંત (ઉદાહરણો) વડે પ્રસિદ્ધ, અ-વિરુદ્ધ, અક્ષીણ (અખૂટ) અને કુદ્રોષદ્રવને નાશ કરી નાખનાર એવું સર્વજ્ઞ પ્રવ-ચનરૂપ રસાયન આજુ હોય તેમ છતાં તેમને લગારે રૂચતું નથી. સંપૂર્ણ દોષહર અને સંપૂર્ણ સુખકર એવું સર્વજ્ઞ દેશિત શાસ્ત્રરૂપ રસાયન પણ ઉક્ત ખામર જ-નોને પસંદ પડતું નથી. તેજ વાતને શાસ્ત્રકાર દૃષ્ટાન્તવડે સિદ્ધ કરી બતાવે છે. ૭૭

યદ્વત્કથિત્ ક્ષીરં મધુશર્કરયા સુસંસ્કૃતં હૃદયમ્ ।

પિત્તાદિતેન્દ્રિયત્વાદિતથમતિર્મન્યતે કટુકમ્ ॥ ૭૮ ॥

તદ્વન્નિશ્ચયમધુરમનુકમ્પયા સદ્ગિરજિહિતં પથ્યમ્ ।

તથ્યમવમન્યમાના રાગદ્વેષોદયોદ્વૃત્તાઃ ॥ ૭૯ ॥

જાતિકુલરૂપવલ્લજાનબુદ્ધિવાદ્વૈચ્છિકશ્રુતમદાન્યાઃ ।

ક્ષીવાઃ પરત્ર ચેહ ચ હિતમપ્યર્થં ન પश्यન્તિ ॥૮૦॥

ભાવાર્થ—જેમ કોઈ પિત્ત પ્રકોપથી વિપરીત મતિવાળો મધ અને સાક-રથી સારી રીતે સંસ્કારેલ મનોહર ક્ષીરભોજનને કડવું લેખે છે, તેમ રાગદ્વેષના ઉદ-વેથી ઉદ્વૃત-ઉન્મત્ત બનેલા બળિ, ક્રૂણ, રૂપ, ગળ, લાભ, બુદ્ધિ, વલ્લભતા અને શ્રુતમદથી અંધ થયેલા નામદો નિશ્ચયે કરીને મધુર તથા અનુકંપાએ કરીને ઉત્તમ પુરુષોએ ઉપદેશોનાં હિતકારી સત્ય વચ્ચનોને અણુઆદરતા આ લોક તથા પરલોકમાં હિતકારી માર્ગને પણ જોઈ શકતાં નથી. ૭૮-૮૦,

વિવેચન—જેવી રીતે મધુ-શર્કરા (સાકર) વડે સારી રીતે સંસ્કારિત કરેલું મનેનું દૂધ હોય છતાં પિત્તના પ્રકોપથી જેની મતિ વિપરીત થયેલી છે તેવો માણસ તે (દૂધ) ને કડવું માને છે, તેવી રીતે ભવ્યજનોની ભાવદયાવડે (કેમે કરી જનસમુદાય દ્રવ્ય ભાવથી સુખી થાય એવી ભાવ કડવણાથી) તીર્થંકર ગણધર જેવા સમર્થ જ્ઞાની પુરૂષોએ ભાષેલાં પરમાર્થથી મિષ્ટ અને હિતકારી એવાં સત્ય વચનોનું તીવ્ર રાગ દ્વેષ-કપાયના ઉદયથી સ્વેચ્છાચારી બની અપમાન કરતા (દ્રવ્ય ભાવથી સુખદાયી વચનોનું ઉલ્લંઘન કરી કેવળ આપમતિથી ઉન્મૃંષલ બની મોજમાં આવે તેમ ચાલતા) અને બતિ, કુળ, રૂપ, બળ, લાભ પ્રમુખ આઠ પ્રકારનાં દુર્ધર મદ્યથી મદોન્મત્ત બનેલા પામર પ્રાણીઓ પૂર્વ મહાપુરુષદેશિત સર્વત્ર સુખદાયી સાચા અર્થને કંઈ પણ સમજી શકતા નથી. તેથીજ પરિણામે તેમની દુર્દશા બને છે. ૭૮-૮૦

અપૂર્ણ.

ગૃહસ્થનાં કર્તવ્યો.

(અનુસંધાન ૪૮ ૨૫ થી)

(આવીશમા વાક્યનું વિવરણ આલું.)

કાયાની અશુદ્ધિ શરીરવડે કોઈ પણ બતની કુચેષ્ટા કરવી, કોઈ જીવની હિંસા કરવી, પાપકાર્યમાં પ્રવૃત્તિ કરવી, પરસ્ત્રીસેવનાદિ ઉન્માર્ગે પ્રવર્તવું, વ્યસનો સેવવાં, શરીરને અજ્યણાએ પ્રવર્તાવવું, તેની પરિપાલના-પોષણ માટે અનેક પ્રકારના આરંભો કરવાં, પાંચે ઈન્દ્રિયોના વિપયો સેવવામાં આસક્ત થવું છ-ત્યાદિ અનેક પ્રકારે થાય છે. તેની શુદ્ધિને માટે તેથી વિરૂદ્ધ વર્તન કરવું, જ-યણાપૂર્વક હાલવું ચાલવું, નિષ્કારણ કોઈ બીણા જનુઓની કે સ્થાવરોની પણ વિરાધતા ન કરવી, પ્રમાદાચરણ ન સેવવું, પાપકાર્યથી પાછા ઓસરવું, છુત, પારાધીપણું, પરસ્ત્રી સેવન, ચોરી વિગેરે વ્યસનો તજી દેવાં, અભક્ષ ભક્ષણ ન કરવું, ઈન્દ્રિયોનાં વિપયો સેવવામાં આસક્તિ ઘટાડવી, શરીરના પોષણ માટે પાપકારી આરંભો ન કરવા, ઉત્તમ કાર્યોમાં શરીરનો ઉપયોગ કરવો, તીર્થ-યાત્રા કરવી, સન્માર્ગે પ્રવર્તવું, શુદ્ધવંદન, પ્રતિક્રમણ, દેવપૂનઢિ ઉત્તમ કરણીઓ કરવાવડે અસાર દેહમાંથી પણ સાર અહુણ કરવો; એથી તેની અશુદ્ધિ દૂર થાય છે અને શુદ્ધિમાં વૃદ્ધિ થાય છે.

સાધુધર્મની યોગ્યતાના ઇચ્છકે આ પ્રમાણે ત્રણે યોગની શુદ્ધિમાં પ્રવૃત્તિ-પ્રયત્ન કરવો. જે પ્રાણી તેની શુદ્ધિમાં પ્રયત્ન કરે છે તેને તે તે યોગની શુદ્ધિ થવા ઉપરાંત દિનપરદિન, ભવે ભવે નિર્મળ મન, પવિત્ર વાણી અને સુંદર દેહની પ્રાપ્તિ થાય છે. તેથી ઉત્તરોત્તર તેની વધારે વધારે શુદ્ધિ થતી જાય છે. કર્મભળ ઘટતો જાય છે તેથી આત્મા પણ નિર્મળ થતો જાય છે. જ્ઞાનાદિકના આવરણ ઘટતા જાય છે તેથી ઉન્નવળ યોગ થાય છે, ઉન્નવળ યોગવડે સમકિતની શુદ્ધિ થાય છે અને જ્ઞાન-દર્શન બે ગુણ પ્રાપ્ત થયા એટલે ચારિત્રને રોકનાર મોહનીય કર્મ પણ પાતળું પડે છે. તેથી ચારિત્રના આવરણ નાશ પામી ચારિત્ર ગુણ પ્રગટે છે. એટલા માટેજ આ વાક્યમાં સાધુધર્મની યોગ્યતા મેળવનારને યોગશુદ્ધિમાટે પ્રયત્ન કરવાનું ખાસ બતાવવામાં આવ્યું છે. બીજા બધા વાક્યો કર્તાનાં આ વાક્ય બહુ ગંભીર અર્થથી ભરેલું છે; પરંતુ લેખવૃદ્ધિ વિશેષ ન કરવામાટે આટલામાંજ પતાવવામાં આવ્યું છે. આટલું સહસ્ય પણ તેના ઇચ્છકમાટે ઘણું છે.

ત્યાર પછી ત્રેવીશમું વાક્ય કારયિતવ્યં જગવદ્ભુવનવિસ્વાદિકં=જિન-ચૈત્ય અને જિનબિંબાદિક કરાવવાં એ કહેલું છે. મુનિધર્મની યોગ્યતા મેળવવામાટે પ્રથમ શ્રાવકપણાના કર્તવ્યની પરિસમાપ્તિ સુધી-હૃદ સુધી પહોંચવું જોઈએ. શ્રાવકનું એ ખાસ કર્તવ્ય છે કે તેણે પોતાની શક્તિના પ્રમાણમાં ઉદ્ધાર ચિત્ત રાખીને શાસ્ત્રોક્ત વિધિમુજબ જિનચૈત્ય નવું કરાવવું અથવા ગૃહચૈત્ય કરવું, મોટા ચૈત્યનો જીર્ણોદ્ધાર કરવો, નવા જિનબિંબ ભરાવવા અથવા પ્રાચીન જિનબિંબ મેળવી તેની સ્વકૃત્યચૈત્યમાં અથવા શ્રીસંઘકૃત ચૈત્યમાં પ્રતિષ્ઠા-સ્થાપના કરવી. તે પ્રસંગે મહાન ઉત્સાહાદિ કરી જિનશાસનની ઉન્નતિમાં વૃદ્ધિ કરવી. આ કૃત્ય પારાવાર પુણ્યબંધનું કારણ છે. પોતે કરાવેલા ચૈત્યમાં અનેક પ્રસંગે પોતાથી તેમજ અન્ય શ્રાવક-ભાઈઓથી પૂજા મહોત્સવાદિ થાય છે. દરરોજ અનેક જન બંધુઓ પૂજાભક્તિ કરવાનો લાભ લે છે. પોતે ભરાવેલા અથવા સ્થાપેલા જિનબિંબની પોતે પ્રસંગે પ્રસંગે વિશેષ પ્રકારે આંગી પૂજાભક્તિ કરે છે, અન્ય ભાઈઓ પણ કરે છે, તે સર્વમાં કરનાર તરીકે અને કરવાનું કારણ મેળવી આપનાર તરીકે પોતે પુણ્યનો ભાજન થાય છે. આ ભવમાં તો શું પણ આગામી ભવે પણ પોતાની કરેલી તે શુભકરણી અનુમોહવાથી પુણ્ય સંચયમાં વૃદ્ધિ થાય છે. આ કાળમાં જિનાગમ ને જિનબિંબજ પરમ ઉપકારી છે; તેનું જ ભવ્યજીવને ખરેખર આલંબન છે, તેનાવડેજ ભવશ્રેણી ઘટાડી શકાય છે અને સંસાર પરિત્ત થાય તેમ છે. સાક્ષાત્ જિનેશ્વરનો તેમજ કેવળજ્ઞાની, મનઃ પર્યવજ્ઞાની, અવધિજ્ઞાની કે શ્રુતકેવળીનો આ કાળે આ ક્ષેત્રમાં વિરહ છે. તે સર્વેના અભાવે જિનાગમ ને જિનબિંબ તેની ગરજ સારે તેમ છે. પર-

માત્રમાએ આપણાપર શુદ્ધ ઉપદેશ આપીને-સંસારસમુદ્રથી પાર ઉતરવાને માર્ગ બતાવીને આપણી ઉપર પારાવાર ઉપકાર કરેલો છે. તેનો બદલો તો વળી શકે તેમ છેજ નહીં; પરંતુ તેમની પ્રતિમાની સેવાભક્તિ કરવાથી આપણે કૃતજ્ઞની પંકિતમાં દાખલ થઈ શકીએ તેમ છે. તે સાથે આપણા આત્માને નિર્મળ કરવાનું તે પરમ સાધન છે. કોઈ પણ વિવાદવિનાનું-સંશય વિનાનું-એકાંતહિત કરે તેવુંજ એ સાધન છે. જિનેશ્વરમાં ને જિનપ્રતિમામાં જે બરા ભક્તિભાવથી જુઓ તો કિંચિત્ પણ અંતર નથી. તે બંનેની ભક્તિ સરખું ફળજ આપે છે; પરંતુ તેમાં તથાપ્રકારની ભાવવિશુદ્ધિ હોવી એકઠું. આપણા ભાવની ખામીને લઈને આપણે આધુનિક પાત્રીએ તો તેમાં કોઈ સાધનની ખામી નથી.

આધુનિક સમયમાં નવી રોશનીવાળા તેમજ કંઠાણ અથવા કૃપાણ હૃદયવાળા જુના માણસો પણ નવા નવા જિનચેત્યો કરાવવાની બાબતમાં વિરૂદ્ધ વિચાર આપવાને આગળ પડતા જણાય છે; પરંતુ આ મહાન અંધકાર તો તેને આવશ્યક કર્તવ્ય તરીકે બતાવે છે તેનું કેમ? અલબત્ત જ્યાં જિનમંદિર મોટી સંખ્યામાં હોય ત્યાં અન્ય શ્રાવક ભાઈઓમાટે વધારે ચેત્યની અપેક્ષા નથી, તેમજ અભિમાન બુદ્ધિથી-નામ રાખવાના વિચારથી કરાવવાની જરૂર નથી, પણ જેના પોતાના ભાવ જિન-ભક્તિમાં ઉલસાયમાન થાય તે બીજા સર્વ કાર્ય કરતાં જિનભક્તિનેમાટે નવું ચેત્ય કરાવવાનેજ ઇચ્છે તો તેમાં કોઈ દોષવાળું કે વાંધાવાળું કાર્ય નથી. આત્મસાધનને માટે-આત્માના હિતને માટે શાસ્ત્રકારે-પરમાત્માએ અનેક સાધનો બતાવ્યાં છે, તેમાંનું જિનચેત્ય કરાવવાં એ પરમ સાધન છે-અસાધારણ સાધન છે. શ્રેણીબંધ પુણ્ય પ્રાપ્ત કરાવનાર છે. તેમાં એટલું ધ્યાનમાં રાખવાની જરૂર છે કે બનતાસુધી જે ગામમાં જે સ્થળે એવું સાધન ન હોય ત્યાં જે કરી આપવામાં આવે અથવા એક ચેત્ય ઉપર પુષ્ટળ સ્કમ ખર્ચવા કરતાં એવા દશ ગામવાળાને તેવું સાધન જોડી આપવામાં આવે તો તેમાં ફળપ્રાપ્તિ વિશેષ થવાનો સંભવ છે; માટે વલિક્ષુ બુદ્ધિથી જે રીતે વધારે લાભ થાય તે રીતે કીર્તિ કે નામનાની વાંછા તણ દઈને આ કાર્યમાં પ્રવૃત્તિ કરવી યોગ્ય છે. જે કે તેથી તેને કીર્તિ કે યશની પ્રાપ્તિ પણ થયા શિવાય તો રહેવાનીજ નથી પરંતુ ઇચ્છા અનિચ્છામાં મોટો તફાવત છે.

આ પ્રસંગે એક વાત જણાવવાની એ છે કે જેઓ આત્મહિતની પ્રાપ્તિના પ્રબળ આલંબન તરીકે જિનચેત્યાદિનો સ્વીકાર કરતા નથી તેઓ પરમ ઉપકારી પરમાત્માનો ઉપકાર શી રીતે માને છે? તેને કેવી રીતે સંભારે છે? પોતાનું કૃતજ્ઞપણું કેવી રીતે સફળ કરે છે? ટુંકામાં કહીએ તો સાક્ષાત્ પ્રભુ તો તેમને આ કાળમાં મળવાના નથી; પરંતુ તેમનાં પ્રતિબિંબ જેવી મૂર્તિ ઉપર આ ભવમા અભાય લાવ-

વાથી-અભાવની વાસના દૃઢ થઇ જવાથી આગામી ભવે કદિ સાક્ષાત્ પ્રભુ મળશે ત્યારે પણ તે તેને યોગબવાના નથી અને તેના પર અભાવજ ઉપજ્ઞ થવાનો છે. જરા દુઃકું દૃષ્ટાંતજ ધ્યાનમાં રાખજે કે જે માણસનો ફોટો કે છબી જોઇને તમને બહુ માન નહીં આવે-તીરસ્કાર ઉપજશે-તેનું અપમાન કરવાની વૃત્તિ થશે, તો પછી તે માણસ સાક્ષાત્ મળશે ત્યારે તેને જોઇને તમને બહુમાન શેનુંજ ઉપજશે? તેના પર ભાવ શેનો આવશે? જરૂર તીરસ્કારજ ઉપજશે, માટે આ વાત માધ્યસ્થ-વૃત્તિથી અવશ્ય વિચારવાયોગ્ય છે.

સિદ્ધાર્થિગણિ જેવા મહાત્મા જ્યારે સાધુપણની યોગ્યતા મેળવવાને ધ્યજનાર ગૃહસ્થના કર્તવ્ય તરીકે જિનચિંત્ય અને જિનભિંષાદિ કરવાનું સૂચવે છે. ત્યારે પછી તેમાં વિસૂંવાદનો અવકાશજ નથી. માટે જો મુનિપણ મેળવવાની ધ્યજા થતી હોય, મુનિપણાવરેજ મોક્ષપ્રાપ્તિ માનવામાં આવતી હોય તો પછી તેના કારણતરીકે આ કાર્ય અવશ્ય કરવાયોગ્ય છે.

ત્યાર પછી ચોવીશમું વાક્ય **લેસ્વનિયં મુવનેશ્વચર્નં**=ત્રિલોકેશ શ્રી જિનેશ્વરના વચનો લખાવવાં એ કહેલું છે. પરમાત્માએ સમવસરણુમાં બીરાણુ જે વચનો ઉપદિશ્યા અને ગણુધર મહારાજાએ જે વચનો દ્વાદશાંગીમાં શુ'ચ્યા તે વચનો ઉત્તરોત્તર ઘટતા ઘટતા અત્યારે-વર્તમાનકાળે જેટલા વિદ્યમાન હોય તેટલા લખાવવા એ શ્રાવકનું ખાસ કર્તવ્ય છે. કારણકે આ કાળના જીવો અદ્વપ્યુદ્ધિમાન હોવાથી પુસ્તકના સાધન શિવાય તે વચનો સ્મરણમાં રાખી શકે તેમ નથી. લગવંતના વચનો અતિ ગંભીરાર્થવાળા હોવાથી સમુદ્ર સરખી પુદ્ધિવાળા મહાત્માઓએ તેને ટકાવી રાખવા-માટે-સાચવી રાખવામાટે સિદ્ધાંતો ઉપર પંચાંગીની રચના કરી, અકેક ભાવ લઇને અનેક ગ્રંથો રચ્યા, પ્રકરણો રચ્યા, ઉત્તમ પુરૂષોના ચરિત્રો અનુકરણલાયક સમજીને તે જાળવી રાખવાસારૂ ચરિત્રો રચ્યા, આધુનિક સમયના અદ્વપજ જીવોના હિતમાટે તેના પરથી રસો રચાયા, આ સર્વે જિનવાણીનાજ નિઝરણુ છે, તેનાજ અંશ છે, તેનાજ વિભાગ છે, એમાં કર્ત્તાના ઘરનું કાંઈ નથી. બધું પરમાત્માની વાણીનુંજ રહસ્ય છે. તે પણ અનંતમે ભાગે શુ'ચાયેલું-રચાયેલું છે; માટે તેમાંનું જે કાંઈ અવિપરિત ભાવવાળું પ્રતિષ્ઠિત પુરૂષનું રચેલું હોય તે સર્વ લખાવવા યોગ્ય-જાળવી રાખવાયોગ્ય જાણી તે લખાવવાનું ગૃહસ્થનાં કર્તવ્ય તરીકે આ વાક્યમાં સૂચવવામાં આવ્યું છે.

અગાઉના વખતમાં મુનિઓ અને યતિઓ પોતાના હાથે સિદ્ધાંતાદિ લખતા હતા, હાહીઆઓની છત હોવાથી તેમની પાસે લખાવતા હતા, અને પરસ્પર મેળવી

શુદ્ધ કરતા હતા, હાલમાં પ્રમાદ અવસ્થા વધી જવાથી તેમાંનું બહુ ઓછું બની શકે છે તે સાથે છપાવાનું કામ વધી પડવાથી પણ લખાવવા તરફ ઉપેક્ષા લાવ આવી ગયો છે; પરંતુ એટલું ખાસ યાદ રાખવાનું છે કે છપાવવાનું કામ વધી પડતાં આશાતનાનું કામ પણ વધી પડ્યું છે, તેથી જેમ બને તેમ આશાતના ઓછી થાય તેનો વિચાર કરવાની બહુ જરૂર છે. તે સાથે છપાવવાનું કામ વધી પડતાં તેનો આદર, બહુમાન ને સંભાળ પણ ઘટી ગયેલ છે તે વધારવાની જરૂર છે. ઉપરાંત એટલું પણ યાદ રાખવાની જરૂર છે કે છાપેલ પુસ્તકની સ્થિતિ દીર્ઘકાલિન નથી—અસ્થકાલિન છે, અને લખેલાં પુસ્તકો સારા દેશી બનાવટના કાગળ ઉપર સારી રૂશનાહીથી લખાવેલ હોય અને શરદી વિગેરે ન લાગે તેવી રી તે સાચવવામાં આવે તો તેની સ્થિતિ છાપેલ કરતાં ઘણીજ વિશેષ છે. સેંકડો ને હજારો વર્ષોના લખેલા પુસ્તકો અત્યારે મળી શકે છે; તેવી રીતે છાપેલા મળવાના નથી—મળી શકતા પણ નથી. માત્ર એમાં મોટો લાભ એ છે કે છાપેલા પુસ્તકનો ઉપયોગ ઘણા શ્રાવકો ને સાધુઓ સહેલાઈથી લઈ શકે છે, એકવાર શુદ્ધ કરવાથી તમામ પ્રતો શુદ્ધ થઈ જાય છે, કિંમત અસ્થ યેસવાથી સામાન્ય સ્થિતિવાળા પણ ખરીદી શકે છે, એક સરખી શુદ્ધતા પ્રવર્તે છે ઇત્યાદિ લાભો છે, પરંતુ તેમાં જે હાનિના પ્રકાર છે તે તદ્દન ભૂલી ન જતાં હાનિ ઘટે ને લાભ વધે એવી સાચ્યદ્રષ્ટિ રાખવાની જરૂર છે. અહીં તો મુનિધર્મની યોગ્યતા મેળવવાના ઇચ્છકમાટે ખાસ એમ કહેવામાં આવેલ છે કે તેમણે જિનેશ્વર કથિત સિદ્ધાંતો લખાવવા માટે યથાશક્તિ તે વાક્યને અનુસરવું તેજ યોગ્ય છે. તેમાં હાનિ ખીલકુલ નથી, એકાંત લાભજ છે.

ત્યાર પછી પચ્ચીશમું વાક્ય **કર્તવ્યો મંગલજપઃ**—નવકાર મહામંત્રનો મંગળમય જાપ કરવો—એ કહેલું છે. મંગળ જાપ નવકાર મંત્રનો જ કહેવાય છે, કેમકે તે મહામંગળકારી છે, એકાંત હિતકારી છે, પરમ કલ્યાણનું સાધન છે, એના જાપવડે અનેક ભવ્ય જીવો સદ્ગતિના લાજન થયા છે, ભવસમુદ્રનો પાર પામી ગયા છે, ઔદિક કલ્યાણ પણ એના જાપથી થઈ શકે છે. શારીરિક કષ્ટ પણ વીસરાણ થાય છે. તેના અધિષ્ઠાયક દેવો સહાય કરે છે અને ઉત્તરોત્તર મંગલિકની માળા પ્રાપ્ત થાય છે. નવકાર મહામંત્રમાં પંચ પરમદ્રિતો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે, અરિહંત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય ને સર્વ સાધુ આ પાંચ પદમાં સર્વ ઉત્તમ જીવોનો સમાવેશ થઈ જાય છે. કોઈ બાકી રહેતું નથી. એમાં પ્રથમના પાંચ પદમાં પંચપરમદ્રિત ને નમસ્કાર છે ને પાછળના ચાર પદમાં એ પ્રકારના નમસ્કારનું ફળનિર્દેશ્યું છે. કાર્યમાત્ર જીવો ફળપ્રાપ્તિની વાંચ્છાએજ કરે છે. જે કાર્ય કરવાથી શુદ્ધ ફળ પ્રાપ્ત થશે તે બધા વામાં ન હોય તે કાર્ય પ્રાણી કરી શકતા નથી અને કદિ કરે છે તો સંદિગ્ધચિત્તે કં

ગૃહસ્થનાં કર્તવ્યો.

૪૬

છે. આ ચાર પદમાં કહ્યું છે કે—આ પાંચ નમસ્કાર સર્વ પ્રકારના પાપોનો નાશ કરનાર છે અને સર્વ મંગળમાં પ્રથમ મંગળ છે, ઉત્કૃષ્ટ મંગળ છે, મંગળાનું કાર્ય વિધન નિવારવાં તે છે. આ ઉત્કૃષ્ટ મંગળ હોવાથી સર્વ પ્રકારનાં કષ્ટનું તે નિવારણ કરી શકે છે.

આ ભવચાત્રી સાંસારિક કષ્ટો—ઉપાધિઓનો નાશ કરે છે અને પરભવ આત્રી દુષ્ટ કર્મોનો ઉચ્છેદ કરે છે. આવા મહાન્ લાભદાયી મહામંત્રનો જાપ કરવો તે શ્રાવક ભાઈઓનું આવશ્યક કર્તવ્ય છે. તેમાં પણ મુનિમાર્ગના અભિલાષીઓએ તેનો વારંવાર જાપ કરવા યોગ્ય છે કારણકે તેમાં ચાર પદ તો મુનિપણના સૂચકજ છે. તીર્થંકરપણું પણ મોક્ષપ્રાપ્તિ અગાઉનું ગણવામાં આવે છે એટલે તે ઉત્કૃષ્ટ મુનિપણુંજ છે. તે વખતે યથાખ્યાત ચારિત્ર વર્તે છે. આચાર્ય, ઉપાધ્યાય ને મુનિ એ ત્રણ તો મુનિપણનીજ જુદી જુદી ડીગ્રીઓ— પદવીઓ છે. આ મહામંત્રનો જાપ કરવાના અનેક પ્રકાર છે. તે નવકાર મંત્રના કર્પમાં ખતાવેલ છે. તેનો જાપ કરવા માટે અનેક પ્રકારની નવકારવાળીઓ વાપરવામાં આવે છે, અને તે જુદી જુદી આંગળીઓવડે જુદા જુદા હેતુએ ગણાય છે. એ સર્વ વિધિ શ્રાદ્ધવિધિ—હિત શિક્ષાનો રાસ વિગેરેમાં ખતાવેલ છે. એ મહામંત્રના જાપથી અનેક જીવો ઐહિક ને આસુષ્મિક સુખ પામ્યા છે; તેના દૃષ્ટાંતો શાસ્ત્રમાં સ્થાને સ્થાને છે. એ નવકાર મંત્રનો તેનું મહાત્મ્ય ખતાવનારો રાસ પણ બનેલો છે, અનેક છંદો પણ બનેલા છે. તેના પ્રભાવથી ભીલ ને ભીલડી રાજા રાણી થયા છે, શ્રીમતિને સર્પ મટીને ગુણની માળા થઈ છે. શિવકુમારે પોતાને મારવા ઇચ્છતા યોગીનો સુવર્ણ પુરૂષ કયો છે. ઇલાદિ અનેક જીવોએ એ મહામંત્રના જાપથી અનેક પ્રકારના લાભ મેળવ્યા છે. અંત સમયે પણ જો એ મહામંત્ર સાંભળવામાં આવે—કાનમાં પડે તો તેટલાથી પણ જીવની દુર્ગતિ મટી જાય છે. એવો એનો અચિત્ત પ્રભાવ છે, તો પછી જેઓ લક્ષપૂર્વક અંતસમયે તેનું સ્મરણ કરે છે અને શ્વાસોશ્વાસની સાથે તેને જોડી દેય છે, તેની ધુન લગાવે છે, તે જીવ પરમ કલ્યાણ ને પરમ સુખ પામે તેમાં તો આશ્ચર્યજનું શું છે? આ નવકાર મંત્ર શાશ્વત્ છે. ત્રણે કાળમાં આ ૬૮ અક્ષર તેજ ક્રમે કાયમ રહેનારા છે. મહાવિદેહ-ક્ષેત્રમાં પણ એ પ્રમાણેજ હાલ વર્તે છે. ચૈદ પૂર્વનો સાર છે. દ્વાદશાંગીનું મંગળાચરણ છે. નવપદનો પણ એમાંજ સમાવેશ છે. નવપદના મહિમાથી કહો કે નવકારના મહિમાથી કહો એ બંને એકજ છે. નવપદ—સિદ્ધચક્રમાં પણ પ્રથમ પાંચ એજ છે અને બાકીના ચાર ગુણ છે. ગુણ ગુણી અભિન્નપણે રહે છે. એ ચાર ગુણોવડેજ પ્રથમના પાંચ ગુણી કહેવાયેલા છે તેથી નવપદ ને નવકાર મંત્રમાં કિંચિત્ પણ ભેદ નથી. શ્રીપાલ રાજા ને મયણાસુદરી જે સુખસંપત્તિ પામ્યા તે સર્વ આ મહામંત્ર-

માત્ર પ્રભાવ છે; તેથી મુનિપણું પ્રાપ્ત કરવાના ઇચ્છક જૈન ણ'ધુએએ અવશ્ય તેના બાપ કરવાયોગ્ય છે; એ માંત્રનો નવ લાખ બાપ કરવાથી નઈ ગતિ નાશ પામે છે આશોતું ને ગતિમાં જતુંજ પરંતુ નથી. ઇત્યાદિ અનેક લાભો શાસ્ત્રકારે પ્રદર્શિત કરેલા છેનેં ધ્યાનમાં લઈને જ્યારે જ્યારે અવકાશ મળે ત્યારે ત્યારે દુર્ઘાતન કરતાં એ મહા-માંત્રનુંજ ધ્યાન કરવા યોગ્ય છે. વૃધ્ધાવસ્થાના વધારે અવકાશવાળા સમયમાં તો જેમ બને તેમ એ મહામાંત્રનુંજ વિશેષે રટણુ-સ્મરણુ-બાપ કરવાની જરૂર છે કે જેથી અંતાવસ્થાએ ણીજાએને તેનું સ્મરણુ કરાવવું પરંતુ નથી, અંતરમાંથીજ એ મહા-માંત્રની ધ્વની ઉદ્ભવે છે. આ કર્તવ્યની શ્રેષ્ઠતાને અંગે ઘણું લખી શકાય તેમ છે પરંતુ અત્રે બહુ વિસ્તાર કરવો જરૂરનો નથી એમ બાણી દુકામાં તેનું સ્ફર્ય બતાવવામાં આવ્યું છે.

ત્યાર પછી છવીશમું વાક્ય, પ્રતિપત્તવ્યં ચતુઃશરણં—ચાર શરણુ અંગિકાર કરવા એ કહેલું છે. અરિહંતનું, સિદ્ધનું, સાધુ મુનિરાજનું અને જિનેશ્વર ભાષિત ધર્મનું શરણુ કરવું એ ચાર શરણુ કહેવાય છે. શરણુ જ્યારે કોઈ પણ પ્રાણી દુઃખમાં-કષ્ટમાં-ઉપાધિમાં-સંકટમાં આવી પડે ત્યારે કરે છે; સુખસંપત્તિના ઉપભોગને વખતે કરતા નથી. પરંતુ વાસ્તવિક રીતે વિચાર કરતાં એવો કોઈ સમયજ નથી કે જે વખતે આ પ્રાણી કષ્ટમાં, ઉપાધિમાં કે સંકટમાં પડેલો ન હોય. જુઓ મોટામાં મોટું કષ્ટ મરણનું છે, તે તો આ પ્રાણીને માથે અહર્નિશ ટીંગાઈ રહેલુંજ છે, તે ક્યારે ત્રુટી પડશે તેનો જરા પણ ભરેસો નથી ત્યારે પછી એવા મહા કષ્ટમાં પડેલા પ્રાણીએ તો અહર્નિશ ચાર શરણુ કરવાની જરૂર છે. શરણુ એનું લેવામાં-કરવામાં આવે છે કે જે કષ્ટનું નિવારણ કરવાને સમર્થ હોય. ઉપર બતાવેલા ચાર શરણુ-ચારે શરણુ એવાં છે કે જે તેનું ખરા અંતઃકરણથી શરણુ કરવામાં આવે તો તે જન્મ જરા ને મરણ, રોગ વિયોગ ને શોગ ઇત્યાદિ સર્વ પ્રકારના કષ્ટ ઘણા અરૂપ કાળમાં દૂર કરી શકે તેમ છે. એના શરણુ આવેલાને કોઈપણ ઉપદ્રવ કરી શકતું નથી. મોહરાજ પણ તેનાથી ઈરીને નાસી બચ છે. જ્યારે જ્યારે એનું શરણુ કરવામાં આવે ત્યારે ત્યારે તે કષ્ટ માત્રનો નાશ કરી નાખે છે પરંતુ તે શરણુ માત્ર અક્ષરના ઉચ્ચાર પૂરતું કરવાથી કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી-થાય તેમ પણ નથી. વળી અંત અવસ્થાએ કોઈના સુખેથી એ શબ્દો કાનમાં પડે તો તેથી પણ ખરી કાર્યસિદ્ધિ થતી નથી પરંતુ અત્યારે વ્યવહારમાં પણ જ્યારે કોઈનું શરણુ લેવામાં આવે છે ત્યારે તે જેમ કહે તેમ કરવું પડે છે-તે કહે તેમ વર્તવું પડે છે તોજ શરણુ રાખનાર ગયાવી શકે છે તે પ્રમાણે આ ચાર શરણુને અંગિકાર કરવામાં પણ તેમની આજ્ઞા માનવામાં આવે-તેઓ કહે તેમ કરવામાં આવે-તે કહે તેવું વર્તન રાખવામાં આવે, તેઓ કહી

ચંદરાબ્જના રાસઉપરથી નીકળતો સાર.

૫૨

ગયા છે તેને સર્વથા સત્ય માનવામાં આવે, તે પ્રકારે વર્તવાને માટે ત્રણ યોગને ત્રિ-કરણથી તૈયાર થવામાં આવે ને તે પ્રમાણે યથાશક્તિ વર્તતાં વર્તતાં પ્રાપ્તે સર્વથા તે પ્રમાણે વર્તવામાં આવે ત્યારે પૂરેપૂરી કાર્યસિદ્ધિ થાય છે. બાકી સામાન્ય કાર્યસિદ્ધિ તો એ ચારના શરણરૂપ અક્ષર રચના પણ મહા મંત્રરૂપ હોવાથી અને એ ચાર નામ પણ પૂરેપૂરા ભાગ્યનો ઉદય હોય તોજ છબ્બાએ ચડે તેવાં હોવાથી થાય છે. પરંતુ તેથી રાચી જવાનું નથી, કારણ કે એ તો ચિંતામણિ રત્ન જેમ પુદ્ગલિક સર્વ વાંચ્છા-પૂર્વા અર્થ હોય છે તેમ આ ચાર શરણ આત્મિક સર્વ વાંચ્છાને પૂરનાર અપૂર્વ ચિંતામણિ છે. મુનિધર્મની યોગ્યતા મેળવવાના ઇચ્છક માટે આ ચાર શરણ અંગિકાર કરવા તે પ્રથમ કર્તવ્ય છે. દરેક જૈન અંધુઓએ રાત્રિએ શયન કરતાં તો આ ચાર શરણ કરવાની જરૂર છે. કારણ કે નિદ્રા પણ અસ્પૃશ્યકાલિન મૃત્યુ જેવીજ છે. માટે ચાર શરણ અંગિકાર કરીને નિદ્રા લેનાર તેમાંથી મુખે મુખે પાછો જન્મતા-વસ્થાને પામે છે. તેથી આ કર્તવ્ય નિરંતર સ્મરણમાં રાખવા યોગ્ય છે.

અપૂર્ણ.

ચંદરાજાના રાસઉપરથી નીકળતો સાર.

(અનુસંધાન ગતવર્ષના ૫૪૮ ૩૮૨ થી.)

* પ્રકરણ ૭ મું.

સિંહણ નૃપે પોતાના આસન ઉપર આગ્રહ કરીને ચંદરાબ્જને યેસાડ્યા. ચંદરાબ્જ બેઠા. ભાગ્યશાળી બ્યાં બય ત્યાં પગલે પગલે નિધાન પ્રગટ થાય છે અને અણુવ-હાલા કોય તે વહાલા થઇ જાય છે. ભાગ્યની રચનાજ ચાર છે. તેનાથી કષ્ટમાત્ર વિસરાણ થાય છે અને આપત્તિ સંપત્તિ રૂપ પરિણમે છે. ભાગ્યશાળીને દેશમાં કે પ્રદેશમાં ઉપાધિ પ્રાપ્ત થતી જ નથી.

હવે સિંહણરાબ્જ ચંદરાબ્જપ્રત્યેકહે છે કે “તમે કુશળ ક્ષેમ તો છો? હે સ્વાગી! તમે અમારા અંતર્યામી છો. અમારા માથાના મુગટ છો. ચાતક પક્ષી જેમ વર્ષોદની ચાહના કરે અને વચ્ચ જેમ ગાયને ચાહિ તેમ અમે તમારી ચાહના કરતા હતા. અમારે તમે પધાર્યા તેથી અમારો અવતાર સફળ થયો છે. ઉત્તમ પુરુષનો મેળો તો એ પ્રભુ પ્રસન્ન થાય તો જ થાય છે. અમે અહીં આપનો આદર સત્કાર કે ભક્તિ પણ શું કરીએ? કેમકે તમે મોટા કાનેશ્વરી કહેવાઓ છો; તેની પાસે અમે શી ગણતરીમાં છીએ?

૫૨

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તે છતાં પણ ને આપ અમારે દેશ પધાર્યા હો તો અમે અવશ્ય ગામ નગરાદિકની બક્ષીશ આપવાવડે પણ આપની ભક્તિ કરત. અહીં પરદેશમાં તો અમે તમે બંને સરખા છીએ. અહીં તો ગરીબ બાળકની માતા પુત્રપર બહુ રાંછ થાય તો ભામણા ક્ષેય તેમ અમે પણ માત્ર પ્રણામ કરવાવડેજ તમારી ભક્તિ અતાવી શકીએ તેમ છે. તોપણ અમે અવસર મળે ચૂકીએ એમ નથી એ આપ ચોકસ માનવો ”

આવા સિંહુળ રાજના વચનો સાંભળીને ચંદરાજ બોલ્યા કે—“ ચંદને ભરૂંસે તમે મારું આટલું બધું સન્માન શા માટે કરો છો ? હું એક પરદેશી પ્રાહુણ છું, ને તમે તો મોટા રાજ છો; તમે મોટા ભ્રમથી ચતુર થઈને કેમ ચૂકો છો ? મારે તમારે ક્યારની ઓળખાણ ? ચંદ્ર તો પૂર્વ દિશાનો સ્વામી છે ને હું તો એક ક્ષત્રી-પુત્ર છું તો દેખી પેખીને વગર સ્વાર્થે આવી મોટી વાત શા માટે કરો છો ? તમે મને ચંદ જેવો દીકો તેથી ભૂલાવામાં પડ્યા લાગો છો; પણ સરખે સરખા તો આ સંસારમાં ઘણું માણસો નજરે પડે છે; પણ તેમાં ગુણબળ્યા વિના રાચવું નકામું છે. ઉચ્ચળ તો કપરે હોય છે ને હુણ પણ હોય છે; પરંતુ તે બેના ગુણમાં પાસવાર અંતર છે; મારે તમે આવો ભુલાવો ખાઓ નહીં ને મને રજા આપો કે જેથી હું મારે કામે ભળું. ”

સિંહુળનૃપ બોલ્યા કે “એવી રીતે અમને ભોળવવાનું પશું મૂકો અને ખરી વાત કરો; તમે ચંદરાજ પોતેજ છો એમાં અમને ખીલકુલ શંકા નથી. સત્પુરૂષ છાના રહેતાજ નથી, તે તો તેના આચારવડે જ ઓળખાઈ જાય છે. ગમે એટલા જળમાં ડુબાડીએ પણ તું બહુ ઉપર આવ્યા શિવાય રહેતું જ નથી. કરતુરી કદી પોતાને છુપાવે પણ અંબર તેને પ્રગટ કરી દે છે. અમે બહુ દિવસથી આપના આવવાના દિવસની રાહ જોતા હતા તે પ્રમાણેજ આપ આવ્યા છો તો હવે પોતાનું નામ પ્રગટ કરો અને અમારું કાર્ય કરી આપો. ”

આ પ્રમાણે સિંહુળ રાજ ને ચંદ રાજ વાતો કરે છે તેવામાં સિંહુળ રાજનો મંત્રો ત્યાં આવ્યો કે જે મહા કમળી, કુટિલ, કદાચલી અને હુર્મતિવાળો છે. હિંમક તેનું નામ છે અને એવો અસત્યભાષી છે કે જ્યાં જળ કહે ત્યાં થળ પણ ન હોય. સૂર્યના ઉદયથી અસ્તપર્યંત મોટું બોલવું તેજ તેનો ધર્મો છે; તેણે ત્યાં આવી ચંદ રાજને પ્રણામ કરી આસનપર બેસીને પોતાની કુટિલતા ચલાવવાની શરૂઆત કરી. તે પ્રસન્ન વદન કરીને બોલ્યો કે, “હું ચંદનરેશ્વર ! તમે આજે અમને આવી મળ્યા તેથી અમારા સર્વે મનોરથ સફળ થયા છે. હવે તમે અમારા રાજની વિનંતિ શા

* આ પ્રકરણ ઘણું લાંબું છે, તેથી તે હવે પછીના અંકમાં પણ ચશે ને ત્યાં પછી તેનું સંક્ષેપ આપશે.

ચંદરાનના સંસૃતપરથી નીકળતો સાર.

૫૧

માટે માનતા નથી ? બહુ રહ શા માટે કરે છે ? આમ ખોટી રીતે કુળ વિગેરે ઓળવવાથી કાંઈ ચાલવાનું નથી. અહીં શું બાળકોને ભોળવવાના છે ? અમે બીલકુલ ખોટું બોલના નથી; માટે વાદ કરવો પડ્યો મુકીને તમે છતાં થાઓ ને અમારી વિનંતિ સ્વીકારો, હવે સાંકડે આવ્યા પછી તમારાથી કાંઈ ખસી શકાવાનું નથી. હે આભાધણી ! અમારે તમારાથી મોટી આશા છે. અમે કાંઈ અધારે કુટતા નથી. અમે દેવીના વચનથી તમને ઓળખ્યા છે; માટે હવે વધારે તાણતાણું ન કરો, કેમકે રાત થોડી છે ને વેશ ઘણા છે. આકાશમાં હરણી પાલું ઉંચે ચડી છે. વળી અમે તમને વધારે ઠંઠા શબ્દો પાલું કહી શકીએ તેમ નથી; કારણ કે તમારાથી અમારે કામ લેવાનું છે; માટે વધારે તાણું તુટી ન્થાય એમ સમજીને એકથી બીજા થતા નથી તે આગ્રહ પડ્યો મુકી ખરા નામે પ્રગટ થાઓ એટલે અમે અમારી વિનંતિ કહી સંભળાવીએ. ”

ચંદરાનને આ સચિવનો હઠ ખરેખરો સન્નજડ લાગ્યો એટલે તે બોલ્યા કે, “ તમારે ચંદ્રથી શું કામ છે ? આ દુનીયામાં શું બીજા માણસો નથી કે તમે ચંદ્રની આટલી બધી ઓશીઆળ કરો છો ? હું હવે તમને સાચું કહું છું કે હું આભા નગરીએ રહું છું તે ખરી વાત છે અને ચંદરાન જે કરે તે હું કરી શકું તેમ છું. કહો હવે તમારે કામ શું છે ? ” ચંદરાનના આવાં વચન સાંભળીને સિંહુળ રાજા ખાત્રી થવાથી હર્ષ પામ્યો. તેનું શરીર વિકસ્વર થયું. પછી હિંસક મંત્રી સિંહુળ રાજા પ્રત્યે બોલ્યા કે, “ હે પ્રભુ ! આભાધણી આપણી ચિંતા માત્ર દૂર કરશે. ચંદરાનથી છાનું શું છે માટે હવે લાજ તણ દધને જે કહેવાનું હોય તે તેને કહી દો. કારણ કે લાજ રાખ્યે કાર્યસિધ્ધિ થવાની નથી. ” ચંદરાન વિચારવા લાગ્યા કે— “ આ શું બોલે છે ? હું તો કાંઈ તેમાં સમજતો નથી; એને મારી પાસે શું કામ કરાવવું હશે ? તે કામ મારાથી થશે કે નહીં ? પણ હવે આપણે પરવશ પડ્યા છીએ ને આ બધું ધૂર્ત ટોળું ભેળું થયું જણાય છે તેથી જે કહે તે સાંભળ્યા શિવાય બીજું કંપાય નથી. ” સિંહુળ રાજા બોલ્યા કે— “ તમે વિચારમાં કેમ પડી ગયા ? અમે કાંઈ કંઈ નથી કે તમને કંઈ લેવા ઇચ્છતા હોઈએ. તમે એવો સંશય શા માટે કરો છો ? પરંપકારી પુરુષને તો કોઈ વિરલ માતાજ જન્મ આપે છે. ભુઓ ! સૂર્ય સર્વત્ર પ્રકાશ કરે છે તેને પેસકસી કોણ આપે છે ? આ વૃક્ષો કુળ કુલ આપે છે તેને કિંમત કોણ આપે છે ? ચિંતામણિ વાંછિત પૂરે છે તેના બદલો કોણ આપી શકે છે ? સરસ નિરસ તરણા બાધને પણ ગાય દુધ આપે છે તેનો પૂરો ગુણ કોણ નાણે છે ? આ પ્રમાણે તમે પણ મોટા પરોપકારી છો, તમારી જેવા પરોપકારી અમે થોડાજ દીકા છે. તમારી ઉપર અમે મોટી આશા રાખીને બેઠા છીએ તેથી તમે અમારી આશા

૫૪

જેનધર્મ પ્રકાશ.

પૂર્ણ કરીને અમારાપર ઉપકાર કરો. ”

એ વખતે ત્યાં સિંહજી રાજા, તેની રાણી, તેમનો કનકધ્વજ નામનો કુષ્ઠિ પુત્ર, હિંસક મંત્રી અને કપિલા નામની ધાન્ય એ પાંચ અને છઠ્ઠા ચંદ્રરાજ હતા. તેઓ પાંચ ઇંદ્રીઓ સહિત જેમ મન શોભે તેમ શોભતા હતા. એ પ્રસંગે ચંદ્રરાજ બોલ્યા કે, “ હે સિંહજી ભૂપાળ ! તમે પડદો તજી દઈને તમારા મનમાં જેવાત હોય તે પ્રગટ કરો, પડદો રાખવાથી હું કાંઈ સમજી શકતો નથી. તમે પાંચે અંદરથી ચિંતાતુર જણાઓ છો ને ઉપરથી વિવાહનો ઉત્સવ માંડ્યો છે, માટે જે વાત હોય તે કહો એટલે મને ખબર પડે. મારે પ્રભાત થયા અગાઉ પાછા આભાપુરી તરફ જવાનું છે. તમે મારું નામ કામ કુળ બતિ વિગેરે કેમ જાણ્યું અને મારી પાસેથી શું કામ કરાવવાની તમારી ઇચ્છા છે તે જણાવો. કારણ કે તમારા મનની વાત હું જાણી શકતો નથી. ”

ચંદ્રરાજએ આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો એટલે સિંહજી નૃપના આદેશથી તેનો મંત્રી હિંસક બોલ્યો કે, “ હે મહારાજ ! તમે તો અમારા ત્રાતા છો, કાર્યના કરી આપનારા છો. તમારી અમને મોટી આશા છે, તમે અમારી આશાના વિશ્રામસ્થાન છો અને અમને શાતા પમાડનારા તેમજ ચિંતા મટાડનારા છો તેથી તમને અમારા અંતરની વાત કહ્યા શિવાય છુટકોત્તર નથી. છાશ લેવા જવું ને દોણી સંતાડવી તે કેમ ચાલે ? પગે ધુધરા બાંધી નાચવું ને ધુંધટો તાણવો તે કેમ નબે ? સેવકપણું સ્વીકારી સેવા કરવી ત્યારે પછી લાજ શું કામ લાગે ? માટે અમે લાજ તરુને આપને અમારી વાત કરીએ છીએ. હે સ્વામી ! આ રાજપુત્ર કનકધ્વજને અહીંના રાજાની પુત્રી પ્રેમલાલચી પરણી આપો. એટલું અમારે તમારાથી કામ કરાવવાનું છે. હે કૃપાળુ ! તમે પદોપકારી છો તો એટલું કામ કરી આપો, અને જેવું તમારું નામ છે તેવા થાઓ. ”

ચંદ્રરાજ બોલ્યા કે—“ તમે આવું મિથ્યા ભાષણ શું કરો છો ? મેં તો સાંભળ્યું છે કે પ્રેમલાલચી સિંહજી રાજાના પુત્રને પરણવાની છે; તેનો મહોત્સવ જોવા માટે તો હું અહીં આવ્યો છું. તો આ કનકધ્વજ કુમાર શા માટે તેને પરણતો નથી ? સર્વે લોકો જાણે છે કે પ્રેમલાલચી કનકધ્વજ કુમારની સ્ત્રી થવાની છે તો તેને પરણવામાં વાંધો શું છે ? તમે ફોગટ મારે માથે લાર શું કામ મુકો છો ? ” હિંસક મંત્રી બોલ્યો કે—“ હે સ્વામી ! આ કનકધ્વજ કુમાર પૂર્વ કર્મના ઉદયથી કુષ્ઠિ છે. એ વાત કોઈને કહી શકાય તેમ નથી. પૂર્વના લેખથી તેનો પ્રેમલાસાથે વિવાહ થયેલો છે. હવે તેનો નિર્વાહ કરી આપવો તે તમારા હાથમાં છે. પવનને લીધે ભરદરીએ વહાણ જઈ ચલ્યું છે. હવે તેને ઠાઠે લાવવું તે તમારી જેવા પ્રવીણ ક્ષમાનુષ્ઠાન કામ છે. આ સિંહજી રાજાની લાજ અત્યારે તમારા હાથમાં છે. ” ચંદ્રરાજ બોલ્યા કે—“ જો

ચંદ્રરાજના રાસઉપરથી નીકળતો જાર.

૫૫

રાજપુત્ર કુષ્ઠિ હોતો તો તમે એ વિવાહ કયો શા માટે ? તમારે પ્રેમલાગી સાથે શું વેર છે કે તેને આવા કુષ્ઠિ સાથે પરણાવવા ઇચ્છો છો ? તમે સૌ મળીને એને અવતાર શામાટે બગાડો છો ? આવું પાપ કળિયુગના પાપને પણ કાપનાર કીરતાર કેમ સહન કરશે ? વળી મકરધ્વજ રાજાની પુત્રી મારાથી પરણાય કેમ ? તેવી મારી યોગ્યતા કયાંથી ? તેમાં પણ તેને પરણીને પાછી તમને સોંપવી તે તો મારાથી બનેજ કેમ ? ”

પછી ચંદ્રરાજએ હિંસક મંત્રીને એકાંતે લઇ જઇને કહ્યું કે—“ આવી ચાલુ-ઘટતી વાત તમે મને શું કહો છો ? મારો તમારો મેળો આજે પહેલ વહેલોજ થયો છે તેમાં તમે આવો ફેદ શું માંડ્યો છે ? આવી કપટવાળી વાક્યચર્યા મારી પાસે શામાટે કરો છો ? એમાં કાંઇ તમે કાઠણ કાઠવાના નથી. આવી મહા પ્રોહ રૂપવંત કન્યા પ્રેમલા તેને આવા કુષ્ઠિ સાથે શામાટે પરણાવવાનું કરો છો ? એ વિવાહજ છોડી દો, એવું અકાર્ય કરો નહીં. તમારો દેશ કયો ? તમારી નગરી કઈ ? તમે કયાં રહો છો ? અને આવો અનુચિત સંબંધ શી રીતે થયો ? તેની સાચેસાચી વાત મારી પાસે પ્રગટ કરો, એટલે તમારી વાત સાંભળ્યા પછી હું કાંઇક તમને રાજ કરવાનો વિચાર કરીશ. ” ચંદ્રરાજના આવા આશા ભરેલા વચનો સાંભળીને હિંસક મંત્રીએ સંક્ષેપમાં પોતાની સર્વ કથા કહેવા માંડી અને ચંદ્રરાજ સાંભળવા લાગ્યા.

હિંસક મંત્રી જોલ્યો કે—“ સિંધુ નદીના કિનારા ઉપર સિંધુ નામે દેશ છે. સિંધુ નદી મોટા પર્વતમાંથી નીકળી છે તે પર્વતના શિખરે બહુ સુશોભિત દેખાય છે. ત્યાંથી નીકળીને સિંધુ નદી સમુદ્રને મળવા માટે ઉતાવળી દોડી જતી હોય એમ દેખાય છે અને તેમાં ફરતી નાવાઓ દ્વિપાલુ કરતી હોય એમ જણાય છે. ત્યાંના લોકો પ્રાચે સરલ સ્વભાવી વિશેષ છે, ખાર (ધખ્યાં) વિનાના છે. તે લોકોની અસર સમુદ્રને પણ થયેલી છે તેથી તે પણ ત્યાં ખાર વિનાનો—મીઠો છે. સિંધુ દેશમાં સિંહણપુરી નામે મુખ્ય નગરી છે તે બહુ શોભીતી છે. તે નગરીને ખરાબર જોનાર માણસ લંકાપુરીને પણ તેનાથી ઓછી ગણે છે. તે નગરીમાં ચોરાશી તો ચોટા છે. ત્યાં જન્મ લેનારા મનુષ્યો પુન્યશાળી ગણાય છે. ત્યાં કનકરથ નામે રાજા છે તે રૂપે કામદેવ જેવો છે અને શત્રુરૂપી વૃક્ષોને નમાવવા માટે અચંડ પવન જેવો છે. તેને કનકવતી નામે મહા ભાગ્યશાળી પટરાણી છે. તે પતિની ભક્તિમાં લયલીન ચિત્તવાળી છે અને રતિ જેવી રૂપવંત હોવા સાથે અરેખરી સતિ છે. તે રાજાનો હું હિંસક નામે મંત્રી છું. રાજાનું મને બહુ માન છે અને રાજ્યના તમામ કામને હું કરનારો છું. ચોથી આ કપિલા નામે ધાત્ર્ય છે, તે પિયુષથી ભરેલા પયોધરવાળી છે ને પ્રદાની પુત્રી જેવી છે. આ રાજાને સંજયાબંધ અતુર ગિણી સેના છે અને

પારાવાર કદિ છે કે જેને જોઈને ધનદ પણ લગ્ન પામે તેવું છે. તેની આખી પ્રજા ધનપાત્ર છે. દારિદ્ર્યને તો ત્યાં કોઈ જાણતું પણ નથી. તે સાથે ત્યાં પડિતો પણ ઘણા વસે છે કે જે પરવાહીને જીતવાને મહા સમર્થ છે. ત્યાંની સ્ત્રીઓ પણ ચપળ સ્વભાવરહિત અને શાંત છે.

એકદા કનકાવતી રાણી પોતાના આવાસમાં બેઠી હતી તેવામાં તેને પુત્રની ચિંતા ઉત્પન્ન થઈ એટલે તેના નેત્રમાંથી અશ્રુની ધારા ચાલી. તેનું હૃદય ભીંન્ન થઈ ગયું, મુખે નિઃસાસા મેલવા લાગી અને જળવિના માછલી ટળવળે તેમ ટળવળવા લાગી. એવી સ્થિતિ પોતાની સ્વામિનીની જોઈને તેની દાસી એકદમ ઉતાવળી રાજ પાસે ગઈ અને તે હકીકત નિવેદન કરી. એટલે રાજ દોડતો રાણી પાસે આવ્યો. તેને અનેક પ્રકારે આશ્વાસન આપીને રાજએ કહ્યું કે—“હું અંદ્રાનને ! તું આમ દિવસિર કેમ થઈ છે ? આ દક્ષણી ચીર બધું ભીંજવી નાખ્યું છે તેનું કારણ શું છે ? તારી આજ્ઞા કોણે લોપી છે તેનું નામ કહે એટલે તેને સજ્ઞ કરું કે ફરીને કોઈ તારી આજ્ઞા લોપે નહીં. તારે કોઈ વાતની ખામી નથી. તું મારી પ્રાણાધાર છે, તો તને શી ચિંતા ઉત્પન્ન થઈ છે ? તે કહે.”

સિંહણ રાજના આવા વચનો સાંભળીને કનકાવતી રાણી બોલી કે—“હું સ્વામી ! તમારી કૃપા હોવાથી મારી આશા માત્ર પૂર્ણ થયેલી છે. તમારી મારા ઉપર સુનંદ છે તો પછી મારી આજ્ઞા કોણે લોપી શકે તેમ છે. હું તમારા જેવા પ્રાણેશ્વર પામી છું તેથી રોજ નવા નવા વેશ પહેરું છું કે જેવા ઈંદ્રાણીએ પણ દીકા નહીં હોય. મનને ભાવતા ભોજન કરું છું. કાણે કાણે નવા નવા આભૂષણો પહેરું છું કે જે જોઈને દેવતાઓ પણ સંશય કરે છે કે આ કોણે ધૃષ્ટા હશે ? અનેક પ્રકારના સુગંધી દ્રવ્યોનું વિલેપન કરું છું કે જેથી બ્રમરો તો મારો કેડોજ છોડતા નથી. એમ બધા પ્રકારનું મને સુખ છે; પણ હું સ્વામી ! એક પુત્ર વિના તે સુખ બધું નકામું છે. એ સુખ તૃણતુલ્ય છે. માફ જીવિત પણ નિષ્ફળ છે. રણવગડાના કુસતી જેમ મારો અવતાર અલેખ છે. પુત્ર વિનાના ધનવંતનું સવારમાં કોઈ સુખ પાળે જોતા નથી. જમીનપર આલોટતા, રડતા, પડતા, તોતડું તોતડું બોલતાં, ધુળવાળે શરીરે જોખામાં આવીને બેસતા અને લાકડીનો ઘોડો કરીને શેરીમાં રમતા એવા પુત્ર જેને છે તેનો અવતારજ સફળ છે. પુત્ર કીર્તિને વધારનાર છે, વંશને વિસ્તારનાર છે, પુત્રથી સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે, ગયેલા ગ્રાસ પાછા મળે છે, વૃદ્ધપણમાં સુખ આપે છે અને અનેક પ્રકારનો આનંદ આપવાનું તે સાધન છે. તેવો પુત્ર મારે ન હોવાથી હું તેનીજ ચિંતા કરું છું. મને તે શિવાય બીજી કશી ચિંતા નથી.”

ચંદ્રરાજના રાજઉપરથી નીકળતો સાર.

૫૭

રાજાએ રાણીની બધી વાત સાંભળી લઇને કહ્યું કે—“હે પ્રાણપ્રિયા ! તમે એ વાતની ચિંતા તણ ઘો, મનમાં હર્ષ ધારણ કરો, આપણે મંત્રતંત્રાદિક અનેક પ્રયત્ન કરશું કે જેથી તમને પુત્ર પ્રાપ્ત થશે. બાકી તો તમે પણ બાણો છો કે એ વાત કોઇના હાથમાં નથી. ” આ પ્રમાણે રાણીને દિલાસો આપીને પછી રાજાએ મને તેડાવ્યો, અને મારી પાસે રાણીની બધી વાત કરી. મેં બુદ્ધિપૂર્વક વિચાર કરીને કહ્યું કે—“હે રાજા ! તમે અક્રમ કરીને કુળદેવીને આરાધો, અને તેને પ્રસન્ન કરીને પુત્રનું સુખ મેળવો. ” રાજાએ તે વાત કબૂલ કરી. બીજેજ દિવસે રાજાએ અક્રમ કર્યો અને કુળદેવીને આરાધવા એકાંતે બેઠો. ત્રણ દિવસ પૂર્ણ થયા એટલે કુળદેવી પ્રગટ થઇ. તે જમીનથી ચાર અંગુળ અધર રહેલી હતી, તેના કંઠમાં અમ્લાન પુષ્પોની માળા હતી, તેના નેત્ર મટકું મારતા નહોતા, તેનું સુખ પ્રસન્ન હતું, નેત્ર કંઠણવાળા હતા, શરીર પવિત્ર હતું અને અનેક આભૂષણો તેણે ધારણ કરેલાં હતાં. તેણે પ્રગટ થઇને રાજાને કહ્યું કે—“હે નૃપતિ ! તેં મને કેમ આરાધી છે તે કહે. હું તારાપર પ્રસન્ન થઇ છું, તેથી તારે જે જોઇતું હોય તે માગ, હું તારું મન ઇચ્છત આપીશ. ”

આ પ્રમાણેના દેવીના વચનો સાંભળીને રાજા હાથ જોડી તેને કહેવા લાગ્યો કે—“હે કુળદેવી ! હે માતા ! તું સેવા કરી સતી કુળની વૃદ્ધિ કરનાર છું, સ્મૃદ્ધિને આપનાર છું અને દુઃખને દૂર કરનાર છું. મેં તારી પુત્રનિમિત્તે આરાધના કરી છે. જો પુત્રથી આસન સાંકડું થાય, જ્ઞાનથી હૃદય સાંકડું થાય ને સુનિ મહારાજના પધારવાથી ઘર સાંકડું થાય તો બાણુલું કે તેનું સુકૃત બપી ગયેલું છે. હે માતા ! તમારે મારી પ્રાર્થના પૂર્ણ કરવીજ પડશે; કારણ કે પુત્રવિના તમે પણ પૂન કોનાથી પામશો અને કુળદેવી પણ શેના કહેવાશો ? સમુદ્રને તટે રક્ષા છતાં જો દારિદ્ર રહે તો તેની લાજ સમુદ્રને છે તેમ મારા કુળમાં જો પુત્ર ન થાય તો તેની લાજ આપનેજ છે; માટે પ્રસન્ન થઇને એક પુત્ર મને આપો; હજાર વાતની એક વાત તે છે. મારી રાણીના આગ્રહથી મેં તમારી આરાધના કરી છે અને મને બહેંસો છે કે તમે તુષ્ટમાન થયા છો તો મારી આશા પૂર્ણ કરશો. ”

કુળદેવીએ રાજાને કહ્યું કે—“તારા વચનથી હું તુષ્ટમાન થઇ છું, તેથી તને એક પુત્ર પ્રાપ્ત થશે પણ તે કુદિ થશે. ” રાજા કહે કે—“હું આપને પગે પડીને વિનંતિ કરું છું કે, હે માતા ! તમે મને વ્યાધિરહિત પુત્ર આપો. ” ત્યારે દેવી બોલી કે—“હે રાજા ! તું ડાહ્યો થઇને આમ મૂઠ કેમ થાય છે ? જેણે જેવાં કર્મ બાંધ્યાં હોય તેને તેવાં ભોગવવાંજ પડે. જિનેશ્વર, ચક્રવર્તી, બળદેવ, વાસુદેવ અને પ્રતિવાસુદેવ જેવાને પણ પોતાનાં કરેલાં કર્મ ભોગવવાંજ પડે છે. જે જીવે પૂર્વે સંપૂર્ણ

કુટુમ્બ કંઈ હોય તે અવિચ્છિન્ન ગુણ પામી શકે. મેં તને એકવાર જે વર આપ્યો કે તને કુષ્ટિ પુત્ર થશે તે વર હવે હું ફેરવી શકું નહીં. ” રાજા કહે કે—“ હે માતા ! તું તુષ્ટમાન થયા છતાં મને કુષ્ટિ પુત્ર કેમ આપ્યો ? ” દેવી કહે કે—“ હે વત્સ ! તેનું કારણ આંભળ; મારો ભત્તાર મહાદ્વિક દેવતા છે; તેને અમે જે દેવીઓ છીએ. અમે બંને તેની સાથે નવા નવા ભોગવિલાસ ભોગવતી સતી આનંદમાં રહીએ છીએ. એક દિવસ મારા પતિએ મારાથી છાનો મારી શોકયને એક હાર આપ્યો, તે વાતની મને ખબર પડી એટલે મારી શોકયઉપર મને ખાર આપ્યો. અમે જે તે બાબતમાં વાત કરતાં વઢી પડી. તેવામાં મારા પતિએ આવીને તેની તરફેણ કરી એટલે મને બહુ જોરું લાગ્યું અને હું બહુ દિલગિર થઈ, તેથી હું ચિંતાતુર બેઠી હતી; તે વખતે તે મને આકર્ષી એટલે હું ધસમસતી અહીં આવી અને તને ઉંચા મને કુષ્ટિ પુત્ર થવાનો વર આપ્યો. અમે દેવીઓ આપેલો વર ફેરવતા નથી અને જેવા તમારા ભાગ્ય હોય તેવું જ અમારા મોઢામાંથી નીકળે છે, માટે હવે એ બાબતમાં તારે વિમાસણ કરવા જેવું નથી. ”

રાજાએ પણ વિચાર્યું કે—“ પુત્ર નથી તે કરતાં તો કુષ્ટિ પુત્ર થાય તે પણ ઠીક છે. ” પછી દેવીનું વચન તેણે અંગિકાર કર્યું. એટલે દેવી અદૃશ્ય થઈને પોતાને સ્થાન કે ગઈ. રાજાનો તપ પૂર્ણ થયો એટલે આરાધના સમાપ્ત કરીને તે અમારી પાસે આવ્યા. રાણીને ને મને વર પ્રાપ્તિની વાત કહી સંભળાવી. મેં તેને ધારણ આપી કે ‘ પ્રભુ ઐ સારાં વાનાં કરશે. એકવાર દેવીના વચનથી પુત્ર થશે તો પછી કુષ્ટના નિવારણ માટે અનેક પ્રયત્નો કરશું અને તે રોગ ટાળશું. ’ રાણી મારા વચનથી રાજ થઈ. અનુક્રમે તેજ રાત્રિએ કોઈ જીવ રાણીના ઉદરમાં ઉત્પન્ન થયો. રાણીને ભૂમિગૃહમાં રાજીને ગર્ભનું પાલન પોપણ કરવા માંડ્યું; કારણ કે લોભીની સંપત્તિ ભૂમિગૃહમાં જ જળવાય છે, ગર્ભસ્થિતિ પૂર્ણ થયે રાણીએ પુત્ર પ્રસવ્યો, તેની વધામણી આવતાં રાજા બહુ રાજ થયો અને દારૂની વજાલકારાદિ આપીને રાજ કરી; પછી રાજાએ પુત્રજન્મનો મહોત્સવ બહુ સારી રીતે કર્યો. શહેરમાં ઘરે ઘરે તોરણો બાંધાવ્યા. ધવળ મંગળ ગવરાવ્યા. નગરમાં બધે વાત પસરી ગઈ કે રાણીને પુત્ર પ્રસવ્યો. એટલે નગરલોક પણ બહુ રાજ થયા. ચારે બાજુથી વધામણા આવવા માંડ્યા. પુત્રનું કનકદેવજ નામ પાડવામાં આવ્યું, પરંતુ જન્મ દિવસથી જ તે કુષ્ટના રોગથી પિડિત રહેવા લાગ્યો, તેને માટે અનેક પ્રયોગો કર્યા પણ કાંઈ ટાંકી લાગી નહીં.

ખાણમાં જેમ રત્ન વૃદ્ધિ પામે તેમ રાજપુત્ર પણ ભૂમિગૃહમાં જ વૃદ્ધિ પામવા

ચંદ્રાબાના રાસઉપરથી નીકળતો સાર.

૫૯

લાગ્યો. કોઈ પણ પ્રસંગે તેને બહાર નહીં કાઢવાથી લોકો બહુ આશ્ચર્ય પામવા લાગ્યા. લોકો દરબારમાં રાજપુત્રનું મુખ નિરખવા માટે અનેક પ્રકારના દેશી વિદેશી વસ્ત્રાભૂષણો લઈ લઈને આવવા લાગ્યા. તે સર્વને હું એમ કહેતો કે ‘રાજપુત્ર અત્યંત રૂપવંત છે તેથી તેને કોઈની નજર લાગી જાય તેવા ભયથી ભોંયરામાંજ રાખવામાં આવે છે. બહાર કાઢવામાં આવતો નથી.’ લોકો પણ મારી વાત સાચી માનવા લાગ્યા, અને અંદર અંદર વાતો કરવા લાગ્યા કે-‘રાજાની પુન્યાઈ વિસ્તાર પામી કે જેથી આવો દેવકુમાર જેવો પુત્ર પ્રાપ્ત થયો; જેનું મુખ જોવાનું સૂર્યને પણ ઢલેલ છે તેનું મુખ આપણે શી રીતે જોઈ શકીએ. શાસ્ત્રમાં પણ સાર વસ્તુનું સારી રીતે જતન કરવાનું કહેલું છે.’

લોકોના મુખથી આ વાત અનુક્રમે દેશ પ્રદેશમાં વિસ્તાર પામી. પારકી ચિત્ત-વૃત્તિને પ્રદ્ધ પણ બાણી શક્તા નથી તો પછી બીજાની શી વાત કરવી. અન્યદા અમારા નગરના વેપારીઓ કરીયાણા લઈને ફરતા ફરતા આ વિમળપૂરીએ આવ્યા, અહીં મકરધ્વજ નામે રાજા છે; તેની પાસે તે વેપારીઓ મળવા આવ્યા; રાજાએ તેમને યથાયોગ્ય માન આપ્યું; રાજસભામાં મકરધ્વજ રાજા ને તે વેપારીઓ બેઠા સતા વાતચિત કરતા હતા, તેવામાં રાજપુત્રી પ્રેમલા ત્યાં આવી અને તે રાજાના બોળામાં બેઠી. તે રાજકન્યા મહા રૂપવંત હતી, ચોસઠ કળાનું નિધાન હતી, નવું ચાવન પામેલી હતી અને ચંદ્રમા જેવા શાંત મુખવાળી હતી; તેને જોઈને અમારા શહેરના વેપારીઓ આશ્ચર્ય પામ્યા, તે વખતે રાજાએ વેપારીઓને પૂછ્યું કે-‘તમે કયા દેશથી આવ્યા છો, ત્યાં કોણુ રાજા છે અને તેની શી હકીકત બાણુવા જેવી છે તે કહો.’ એટલે વેપારીઓએ પોતાના દેશની વાત વિસ્તારથી કહેવા માંડી. તેમાં કહ્યું કે-‘અમે સિંધુ દેશથી આવ્યા છીએ. ત્યાં સિંહલપુરી નામે નગરી અલકાપુરી જેવી છે. ત્યાં કનકરથ નામે રાજા છે; તેને કનકધ્વજ નામે પુત્ર છે, પણ તે કામદેવ જેવો અતિ રૂપવંત હોવાથી તેને ભોંયરામાંજ રાખવામાં આવે છે; તેને જોવાનો સૌના મનમાં અત્યંત ઉત્સાહ વર્ત્યો કરે છે; પરંતુ કોઈની નજર લાગી જવાના ભયથી તેને બહાર કાઢવામાં આવતો નથી. અમે તેના રૂપની પ્રશંસા કેટલી કરીએ ? તે પ્રત્યક્ષ કામદેવ જેવો રૂપવંત છે. એમાં કિંચિત્ પણ અસત્ય નથી;’

અમારા વેપારીઓની આ પ્રમાણેની વાત સાંભળીને મકરધ્વજ રાજા બહુ રાજ થયો, તેણે વેપારીઓને ઉત્તમ પોષાક આપ્યો અને બીજે દિવસે સભામાં આવવાનું કહીને વિદાય કર્યો.

હવે પ્રેમલાલચંદીના કનકધ્વજગ્રાથે વિવાહ થવાનું બીજ રોપાણું છે, તે

આગળ ઉપર વૃક્ષપણને પામશે. તે બધી હકીકત આપણે હવે પછીના અંકમાં વાંચશું. આ પ્રકરણ ઘણું લાંબાણ હોવાથી તે પૂરું થયા બાદ તેના રહસ્યને બાણી શકીશું. હાલતો આટલી હકીકત ભૂલી ન જવા માટે સ્મરણમાં રાખવાનું સૂચવી વિરમવામાં આવે છે.

અપૂર્ણ.

ગત વર્ષના મુખ પૃષ્ઠપરના શ્લોકનું ટુંક વિવેચન.

જાનામિ ક્ષણજંગુરં જગદિદં જાનામિ તુચ્છં સુખં ।

જાનામીંદ્રિયવર્ગમેતમશ્વિલં સ્વાયંકનિષ્ઠં સદા ॥

જાનામિ સ્ફુરિતાચિરચુતિચલં વિસ્ફુજિતં સંપદાં ।

નો જાનામિ તથાપિ કઃ પુનરસૌ મોહસ્ય હેતુર્મ ॥

“ આ જગત્ બધું ક્ષણ વિનાશી છે, એમ હું બાણું છું; આ સાંસારિક સુખ માત્ર તુચ્છ છે એમ બાણું છું; આ સમસ્ત ઇન્દ્રિયોનો સમૂહ સર્વદા એક સ્વાર્થનિષ્ઠ છે એમ પણ બાણું છું; અને આ વિસ્ફુર્જિત એવી સંપત્તિ સ્કુરાયમાન છે અસ્થિરપણની દ્રુતિ જેમાં એવી અપણ છે એમ પણ બાણું છું; તથાપિ એ નથી બાણુતો, કે એ પ્રમાણે બાણુતાં છતાં પણ તેના પર મને જે મોહ થાય છે તેનો હેતુ શો છે ? ” સુક્રતસુક્રતાવસિ.

ઉપરના શ્લોકમાં પ્રાંતે પ્રશ્ન કરેલો છે તેનો ઉત્તર આપણે શોધી કાઢવાનો છે. આ શ્લોક અત્યંત ઉપયોગી છે. તેમાં કહેલ છે તે પ્રમાણે આ જગત્ ક્ષણભંજુર છે- ક્ષણ વિનશ્ચર છે. આંખના પલકારામાં નહીં ધારેલો ફેરફાર થઈ જાય છે. કોઈ વસ્તુ કાયમ રહેતીજ નથી. મનુષ્ય જો કે મોહવશ થઈને તેમાંની પોતાને પ્રાપ્ત થયેલી વસ્તુનો સંયોગ કાયમ બન્યો રહેશે એમ કલ્પના કરે છે, પણ તેમ બની શકતું નથી. જ્યારે વિયોગ થવાનો હોય છે ત્યારે ગમે તેટલી સાચવવા કે રાખવા જાય પણ રહી શકતી નથી. આ વાત આ પ્રાણીથી અબાણી નથી. પોતાના અને પરના સંબંધમાં તેનો અનેક વળત અનુભવ થયો હોય છે, છતાં જ્યારે મન ઇચ્છિત વસ્તુ ફરીને પણ પ્રાપ્ત થાય છે ત્યારે તેને ક્ષણવિનાશી છતાં અવિનાશી માની લે છે. આવી ભૂલ અનાદિ કાળથી આવી આવે છે તેથીજ તે અંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે.

અત વર્ષના સુખ પૃષ્ઠપરનાં 'શ્લોકો' વિવેચન.

૬૧

વળી સાંસારિક સુખમાત્ર તુચ્છ છે એમ કાંઈક વિચક્ષણુતાને અંગે આ પ્રાણી સમજે છે. તેની તુચ્છતાનું એ છે વધતે અંશે તેને ભાન થાય છે પરંતુ અનાદિ કાળથી સાંસારિક સુખનો અભિલાષી હોવાને લીધે તેની ઉપર તુચ્છતાને લીધે આવવો બેઠતો અભાવ તેને આવતો નથી; પણ ઉલટો તેવા તુચ્છ સુખની પ્રાપ્તિમાં પણ તે લીન થઈ જાય છે—આસક્ત થઈ જાય છે—એક રૂપ બની જાય છે. તેને છોડવા ઇચ્છતો નથી. દેવતાના સુખની પાસે રાજાના સુખ, રાજાના સુખ પાસે ગૃહસ્થના સુખ અને ગૃહસ્થના સુખ પાસે એક નોકરના સુખ અને નોકરના સુખ પાસે એક ભીખારીના સુખ અત્યંત તુચ્છ હોય છે, છતાં પણ પોતપોતાને પ્રાપ્ત થયેલા તે તે પ્રકારના સુખમાં અતૃપ્ત રહે છે, વધારે અને ઉંચા સુખને અભિલાષે છે પરંતુ તેના પર અભાવ કે અનાસક્તિ આવતી નથી. એક ભીખારીને તેનું ભિક્ષાપાત્ર, ઠંડુપી સ્ત્રી, જર્જરિત વસ્ત્ર, ઘાસની કુપડી અને મેલથી ભરેલા ઠંડુપા તેમજ ભૂખે ટળવળતા બાળકો છોડવા ગમતા નથી. તેજ પ્રમાણે તેનાથી જરા સારી સ્થિતિવાળા પણ આસક્તિમાં ડુબેલા હોય છે. તેનો મોહ કોઈ પણ પ્રકારે પોતાને મળેલા અલ્પ કે તુચ્છ સુખને અંગે ઘટતો નથી તો નાશ તો પામેજ શેનો? આવી તેની સ્થિતિ છે.

વળી ઈંદ્રીઓનો સમૂહ સ્વાર્થનિષ્ઠ છે એમ પણ આ પ્રાણી કેટલેક ઠરજાએ જાણે છે. કેમકે પાંચે ઈંદ્રીઓ પોત પોતાને પુષ્ટિકારી સાધન મળે ત્યાં સુધી કામ આપે છે, પછી આપતી નથી. તેની સ્વાર્થ પરાયણતા તો વિચિત્ર પ્રકારની જ છે. સ્પર્શંદ્રીને અનુકૂળ સાધન પ્રાપ્ત ન થાય તો તે અશક્ત થઈ જાય, વિવર્ણુ થઈ જાય, કાર્ય કરતી અટકી જાય, ઠકંશ થઈ જાય—એમ અનેક પ્રકારે પોતાની વિરૂપતા બતાવે ને અનુકૂળ સાધન પ્રાપ્ત થાય ત્યારે સશક્ત દેખાય, તેજસ્વી દેખાય, ગમે તે કાર્ય કરવા તત્પર થાય અને ઠકંશતાને બદલે આર્દ્રતા—સ્નિગ્ધતા દેખાડે. એજ પ્રમાણે ચક્ષુ ઈંદ્રીને અનુકૂળ બાહ્ય અને અભ્યંતર સાધનો પ્રાપ્ત ન થાય તો તે પણ દેખાવમાં તેવાને તેવા ચક્ષુ હોવા છતાં તેનું દેખવાનું કાર્ય કરે નહિ, વિપરિત દેખે, જાંબુ દેખે, સ્પષ્ટતા વિનાનું દેખે ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારે હિરાન કરે અને પાછાં તેને અનુકૂળ સાધનો મળજને તર કરે તેવો ખોરાક, નેત્રને નિર્મળ કરે તેવા સુરમા અને દુષ્ટિને લાંબાવે તેવા ચરમા વિગેરે પ્રાપ્ત થાય ત્યારે પાછું સારી રીતે કામ આપતી થાય છે. શ્રાવેંદ્રી અને રસેંદ્રી પણ એવીજ સ્વાર્થનિષ્ઠ છે. એને પણ અનુકૂળ સાધનોની બહુ આવશ્યકતા છે. ત્યારે જ તે બરાબર કામ આપે છે. લાંબા દિવસનો—દીર્ઘકાળનો સંબંધ છતાં પણ અલ્પ વખત પણ જો તેને પુષ્ટિકારી સાધન પ્રાપ્ત ન થાય તો રીસાઈ જાય છે. આ પ્રાણી પાંચે ઈંદ્રીઓને મનાવવા માટે—રીસાઈ ન જાય તેટલા માટે અનેક પ્રકારના પ્રયત્નો, અનેક પ્રકારના આરંભો, અનેક પ્રકારના પાપકર્મો કરે છે. દ્રવ્યાદિ મેળવવામાં પણ

તેનો આંતરિક હેતુ પાંચ ઈંદ્રીઓને રાજી રાખવાનો છે. સારા સારા મનોરૂપ સ્પર્શ, મીઠા મીઠા રસ, પ્રિય લાગતા શબ્દ, વહાલા લાગતાં ગંધ અને દૃષ્ટિને પ્રસન્ન કરે તેવા જોવાના પદાર્થો મેળવવા માટે અહર્નિશ મન્યો રહે છે. તેનું સમજવું ન સમજવા બરાબર છે. ઈંદ્રીઓ સ્વાર્થનિષ્ઠ છે એમ તેનું કહેવું કથનમાત્ર જ છે.

અનેક પ્રકારની સંપત્તિ કે જેમાં દ્રવ્યનો મુખ્ય ભાગ છે તે અસ્થિર છે, એમ આ પ્રાણી જાણે છે. કારણ કે અંતરાય કર્મનો ઉદય થાય છે ત્યારે એક ક્ષણમાં તે આદ્યુ જાય છે. પોતાની નજરે ઘણાં દ્રવ્યવાનોને નિર્ધન થઈ ગયેલા-એટલું જ નહિ પણ જેઓ ગરીબોની સંભાળ લેતા હતા તેમને ગરીબ તરીકે માગતા-ચાચના કરતા જુએ છે. છતાં પણ પોતાને થોડી કે ઘણી જેટલી સંપત્તિ પ્રાપ્ત થઈ હોય છે તેના પરનો મોહ-મુગ્ધાં કિંચિત્ પણ ઘટતાં નથી. તેનો સદુપયોગ કરી શકતો નથી. શુભ કાર્યમાં તેનો વ્યય કરતાં હૃદય કંપિ છે-ના પાડે છે. કદિ તેમાંથી વ્યય કરવો પડે છે, તો તેથી ઘણો ખેદ પામે છે; વળી તેને અસ્થિર છે એમ જાણતાં છતાં વધારે વધારે મેળવવાને માટે મન્યો રહે છે. એક વસ્તુ અસ્થિર છે-આપણી પાસે કાયમ રહેવાની નથી એમ જો ખરેખરું સમજવામાં આવે તો તે મેળવવાનો પ્રયાસ કોણ કરે? કોઈ ન કરે. પરંતુ આ પ્રાણીનું સમજવું ન સમજવા બરાબર છે. તેથીજ તેવી સંપત્તિ મેળવવા, તેને વધારવા, તેને જાળવી રાખવા અહર્નિશ પ્રયત્ન કર્યો કરે છે-તેને માટે રાત દિવસ પ્રયાસ કરે છે, પાપ પુન્ય જોતો નથી, કૃત્યાકૃત્ય વિચારતો નથી, ધર્મને ભૂલી જાય છે, સુખને વીસરી જાય છે અને ક્ષણે ક્ષણે તેનો જાપ કર્યો કરે છે. જો કે આ પ્રમાણેની સ્થિતિ અનુભવતાં છતાં પણ તેને આદ્યુ જવું હોય છે ત્યારે કુલટા સ્ત્રી જેમ પોતાની ઉપર અત્યંત સ્નેહ ધરાવનાર-પોતાને માટે પ્રાણ પાથરનાર પતિની પણ દરકાર ન કરતાં બાર પાસે ચાલી જાય છે તેમ ગાદ સ્નેહવાળી લક્ષ્મી પણ એક ક્ષણમાં સ્વામી બદલી નાખે છે. એકની મટીને બીજાની થાય છે અથવા અગ્નિ કે જળરૂપ થઈ જઈ તેના પર આસક્તિ ધરાવનારને સેવસેવે છે, હેરાન કરે છે, સંતાપે છે અને તેને દિલ્લાસો આપવા પણ આવતી નથી. સંપત્તિમાત્રની આવી સ્થિતિ છે, અને તેના માલેકની પણ ઉપર ખતાવી તેવી સ્થિતિ છે.

ઉપરના શ્લોકમાં પ્રાંતે તેટલા માટે એમ કહે છે કે આ પ્રમાણે બધું જાણતાં છતાં પણ તેના પર મને જે મોહ થાય છે તેનું કારણ શું છે? તેનું કારણ તે શ્લોકમાં જ બતાવવામાં આવ્યું છે; એટલે કે તેનું કારણ મોહજ છે. આ સંસારમાં જેટલાં દુઃખ જીવમાત્રને પ્રાપ્ત થાય છે અને જેટલો વિપત્તિ પ્રતિભાસ થાય છે તેમજ જે જે સ્થિતિ ઇષ્ટ કે અનિષ્ટ પ્રાપ્ત થાય તે અનુભવવી પડે છે એ બધો મોહનોજ

આણુ ઉપર ગયેલું જૈન ડેપ્યુટેશન.

૧૭

પ્રતોષ છે. મોહન પ્રાણીને અંધ બનાવી મુકે છે. મોહનું બીજું નામ અજ્ઞાન છે. તેમજ વિપરિત ભાવ પ્રાપ્ત કરાવનાર પણ મોહન છે; માટે આ બધું બાણતાં છતાં પણ તેની જે અભિલાષા થાય છે—તેના પર જે આસંકિત થાય છે તેનું કારણ મોહન છે. માટે જ્ઞાની મહારાજના વચનોને આગળ કરીને મોહને ઘટાડવાનોજ પ્રયત્ન કરવો કે જેથી એ બધું બાણતાં છતાં તેના પર મોહ થાય છે તે નહીં થાય. આ સંબંધમાં હવે વિશેષ સ્પષ્ટિકરણ કરવાની આવશ્યકતા છે છતાં સ્થળ સંકોચના કારણથી આ લેખ હાલતો આટલાથીજ સમાપ્ત કરવામાં આવે છે.

શ્રી આણુતીર્થ ઉપર એજન્ટ ટુ ધી ગવર્નર જનરલને મળવા ગયેલું જૈન ડેપ્યુટેશન.

મુંબઈ, અમદાવાદ, સુરત, પાલણપુર, ભાવનગર અને શીરોહી વિગેરેના સં-ભાવિત ગૃહસ્થોનું એક ડેપ્યુટેશન તા. ૬-૪-૧૨ ના રોજ ખાર કલાકે આણુ પહોંચ ઉપર એજન્ટ ટુ ધી ગવર્નર જનરલની મુલાકાતે ગયું હતું. એકંદરે ૨૫ ગૃહસ્થો ગયા હતા. મુલાકાત બહુ સારી રીતે થઈ હતી. ડેપ્યુટેશને એક એડ્રેસ રૂપાના ભુંગ-ળામાં મુકીને અર્પણ કર્યું હતું. સરદાર શેઠ લાલભાઈ દલપતભાઈએ તે એડ્રેસ વાંચ્યું હતું. સાહેબ સાથે વાતચિત કરવામાં પણ મુખ્ય ભાગ તેમણે, મી. ગુલાબચં-દ્રજી દશાએ તથા મી. મોતીચંદ ગીરધર કાપડીઆએ લીધો હતો. અરજનો મુખ્ય વિષય એ જનિત તીર્થના દેવાલયોમાં યુરોપીયનો છુટ સાથે જોવા બંધ છે તે અંધ કરાવવાનો હતો; તે સંબંધમાં અનેક પ્રકારની વાતો થઈ હતી. સાહેબે છુટ ઉપર મખમલના મોઢાં ચડાવી લેય તો કેમ? તે વિષે પૂછ્યું હતું પરંતુ ડેપ્યુટેશનના ગૃહસ્થોએ તેવી રીતિ બીલકુલ નાપસંદ કરી હતી. સુમારે એક કલાક ઉપરાંત ચા-લેલી ચર્ચાને પરિણામે અધિકારી મોમુકે આ સંબંધનો રીપોર્ટ નામદાર વૈદ્યશાસ્ત્રી તરફ કરવાનું કબુલ કર્યું હતું અને તેની અંદર આપણા લાભના પોષ્ટરો સમાવવા હા પાડી હતી. આ પ્રસંગે બીજા કોઈ પણ તીર્થે તેમજ બહાર મંદિરોમાં છુટ લઈને જવાનો પ્રચાર બીલકુલ નથી એમ કહેવામાં આવ્યું હતું અને તેવા કેટલાક પુરાવા પણ બતાવવામાં આવ્યા હતા. પ્રતે ડેપ્યુટેશનના ગૃહસ્થો સંતોષ સાથે પોતાના મકાન પર આવ્યા હતા. આ ડેપ્યુટેશનની અંદર અમારી સલાહના પ્રમુખ કુંવરજી આણંદજી પણ ગયા હતા.

૬૬

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ચોથી ગુજરાતી સાહિત્ય પરિપક્વતા પ્રગુણ સા. શ્રી રણછોડભાઈ ઉદયરામે

“ ગુજરાતી જૈન સાહિત્ય ”

ઉપર દર્શાવેલ વિચારો.

પ્રાચીન કાવ્યસાહિત્યના ક્ષેત્રમાં જૈન લેખકોએ પણ સંગીન વૃદ્ધિ કરી છે, તે આપણા લક્ષ ગણાર રાખવું ઘટતું નથી. ગુજરાતના ઇતિહાસમાં જૈનોએ બહુ અગ્રણી ભાગ લીધો છે. પણ તે વિષયનો વિસ્તાર કરવાને આ યોગ્ય સ્થળ નથી. જૈન મુનિઓએ ઘણા રાસા, સંજાયો, આદિ અનેક રસપૂર્ણ કવિતાનાના પ્રકારના દેશી રાગોમાં, તેમજ છંદોમાં લખી છે. સંવત ૧૪૦૦ થી તે સાહિત્યનો પ્રસિદ્ધ આરંભ થયો હોય એમ હમણાં જણાય છે. પ્રારંભ થોડે થોડે થતાં, પાછળથી તેમાં બહુ ગ્રંથો રચાયા છે. તેમાં કેટલાક બહુ વખણવા યોગ્ય કાવ્યગ્રંથો પણ રચાયા છે; જેવા કે શ્રીપાળ રાસ, વસંત વિલાસ, વિમળ મંત્રી રાસ, નળાખ્યાન, નંદ બનિશી, મૃગાવતીના રાસ, મદન રેખાનો રાસ ઇત્યાદિ.

પ્રાદ્યાલ અને જૈન વચ્ચે ધર્મમૂલક વિરોધ હોવાથી, જો કે બંનેની ભાષા એક હતી તો પણ પોતપોતાના ધર્મોનુયાયીઓને ઉપયોગમાં આવે તેને માટે બંનેને ભિન્ન સાહિત્ય રચવાની અગત્ય પડેલી જણાય છે. આવા ધર્મ વિરોધનો સારો પરિણામ એ આવ્યો કે, એથી ભાષા સાહિત્યના ગ્રંથોની સંખ્યામાં સારો વધારો થયો. ખેદની વાત એ છે કે, એક માર્ગના પંથીઓ બીજા માર્ગના પંથીઓના ગ્રંથોનું ગ્રહણ કરતા નથી, અને તેથી ગુજરાતી સાહિત્યની ચર્ચામાં, અત્યાર સુધી મોટો ભાગે જૈન સાહિત્યનો જોડો ઉલ્લેખ થયો દેખાતો નથી. પણ કાવ્યાદિ જેવા સાહિત્યમાં, ધર્મ જેવા ભિન્ન વિષયને કાંઈ પણ લાગતું વળગતું નથી, અને જેનું રસ એ જીવન છે, એવું કાવ્યાદિ સાહિત્ય જૈનોએ લખ્યું હોય કે પ્રાદ્યાલોએ લખ્યું હોય તો પણ, તે તેના રસવત્તા ધર્મને લીધે સર્વ રસિક વાચકોએ ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે. અણુહિતવાડ, પાટણ, જોસલમેર, ખંભાત, આદિ ભારતનાં અનેક સુપ્રસિદ્ધ સ્થળોએ પુસ્તકનાં ભંડારો રચાવી જૈનોએ, જૈન તેમજ પ્રાદ્યાલ ધર્મીઓને હાથે રચાયાલા અનેક ગ્રંથોનું રક્ષણ કર્યું છે. એવા જૈનોનો મહાન ઉપકાર આપણે ભૂલી જવો જોઈએ નહિ.

છપાઈને બહાર પડેલ છે. શ્રી ઉપદેશ પ્રાસાદ ભાષાંતર, ભાગ ૧ લો સ્થાન ૧ થી ૪, વ્યાખ્યાન ૬૧.

આ ભાગ પ્રથમ બીજા જૈન બંધુ તરફથી અર્થ વિગેરેમાં ઘણીજ ભૂલોવાળો બહાર પડેલો, તે પણ હાલ બીજકુલ મળતો નથી. અમે તેનું શુદ્ધ ભાષાંતર કરાવી બરાબર સુધારીને બહાર પાડેલ છે. તેની અંદર ગતાવેલા શા આધારે તમામ અચેસાથે દોષલ કરવામાં આવ્યા છે. આ પહેલાં વિભાગમાં સમકિતના ૬૭ બોલ ઉપર તેમજ બીજી પણ તેને અનુસરતી પુષ્કળ કથાઓ છે. આઠ પ્રભાવકના દ્વાર ઉપરની તેમજ બીજી પણ કેટલીક કથાઓ તો બહુજ સ્થિક છે. સમકિતની શુદ્ધતા ઇચ્છકે આ ભાગ અવશ્ય વાંચવાલાયક છે. સામાન્ય શુદ્ધિવાળાને આ આખો ગ્રંથ પરમ ઉપકારી છે. આ ભાગની કિંમત રૂ. ૧-૮-૦ રાખવામાં આવી છે, પાકા અને સુંદર બાઈન્ડીંગથી બુકો બંધાવવામાં આવી છે.

આ આખો ગ્રંથનું ભાષાંતર કુલ પાંચ વિભાગ કરીને અમારા તરફથી બહાર પાડવામાં આવેલ છે. તેમાં ૩૬૧ વ્યાખ્યાન અને ૪૦૦ લગભગ કથાઓ છે. આખો ગ્રંથ મોક્ષોપાધિપતિ સરલ જીવોને ખાસ વાંચવાલાયક છે. બહુજ હિતકારક છે. પાંચે ભાગની બુદ્ધિ બુદ્ધિ કિંમત રૂ. ૮-૮-૦ થાય છે. પરંતુ પાંચે ભાગ એકઠા લેનાર માટે રૂ. ૭-૮-૦ રાખવામાં આવેલા છે. બહારગામવાળાએ પોસ્ટેજ બુદ્ધિ સમજવાનું છે.

અધ્યાત્મ કલ્પદ્રુમ ભાષાંતર.

આવૃત્તિ બીજી.

વિવેચન ચુકત.

આ બુકની પહેલી આવૃત્તિ ટુંકી મુદ્રતમાં ખપો જવાથી તેની બીજી આવૃત્તિ હાલમાં બહાર પાડવામાં આવી છે. કિંમત પ્રથમ પ્રમાણે રૂ. ૧-૪-૦ જ રાખવામાં આવી છે. પોસ્ટેજ બહાર ગામવાળાને ચાર આના વધારે લાગે છે. આ આવૃત્તિમાં કેટલોક સુધારો કરવામાં આવ્યો છે. કાપડોળા મોતીચંદ ગીરધરલાલ સોલીસીટરે આ વખત પણ એ બુક છપાવવામાં ઘણા પ્રયાસ કર્યો છે. ૭૮ ફારમની આ બુકની કિંમત બહુજ સ્વલ્પ રાખવામાં આવી છે. જૈન બંધુઓએ અને અન્ય વિદ્વાનોએ પણ પહેલી આવૃત્તિ વાંચીને એક સરખાં તેનાં વખાણ કરેલાં છે. આત્મહિત ઇચ્છક જનોને ખાસ વાંચવાલાયક છે. ચિત્રાવૃત્તિના સુધારનાર પરમ ઔપધ છે.

મળવાનાં ટુંકાણાં.

મુબઈ. એન. એમ. ત્રીપાઠીની કં. પ્રીન્સેસ સ્ટીટ.

શા. મેઘજી હીરજી પાયધુણી—મુબઈ.

ભાવનગર. શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા.

છપાઈ ને બહાર પડેલ છે.

મકરણાદિ વિચાર ગર્હિત શ્રી સ્તવન સંગ્રહ.

આ બુદ્ધ શાવિકા તેમજ સાધવી સમુદાયને તેમજ પ્રકરણના નવા અભ્યાસીઓને વર્ણીત ઉપયોગી છે. કોઈ વખત નહીં છપાયેલા તેમજ પ્રસિદ્ધિ-માં પણ નહીં આવેલા સ્તવનોનો આમાં સંગ્રહ કરેલો છે. આ બુદ્ધમાં ૭૪ વિચારનું ૧, નવતત્ત્વનું ૧, દેહક સંગ્રહી ૨, નાદ શુભાણી સંગ્રહી ૩, સાનદર્શન આદિ સંગ્રહી ૧, શિદ્ધ દંડિકાનું ૧, કર્મ પ્રકૃતિ ઉપર ૧, જંગુદ્રિપ વર્ણનનું ૧, નિર્ગોદના સ્વરૂપનું ૧, સમવસરણ સંગ્રહી ૩ અને બીજી બાબતના ૨ મળી કુલ ૧૭ સ્તવનો તથા ૪ સંગ્રહો દાખલ કરેલ છે. બાવનગરના શાવિકા સમુદાયનો આર્થિક સહાયથી છપાવેલ છે. સાધુ સાધવીને તથા જૈનશાળા ને કન્યાશાળામાં ભેટ આપવાની છે. ૧૬ પેઠ ૧૭ ફારમના પાત્ર યુગથી બાંધેલ બુદ્ધ છે. કિંમત માત્ર આઠ આના રાખેલ છે. પોસ્ટેજ દોઢ આના લાગે છે. જૈન તત્ત્વો બાળવાના ઇચ્છ-કે અવશ્ય ખરિદ કરવા લાયક ને વાંચવા અમજવા લાયક છે. તેનો ખરી કિંમત સંચનારાજ ઠરી શકે તેમ છે.

પાંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર સૂળ શાસ્ત્રી.

અમારી તરફથી કાયમ છપાય છે તેમાં કેટલીક વધારો કરીને તેમજ યાદગથી છપાવેલ છે. અને તેવાજ યુગથી બાંધેલ છે. કિંમત છ આના જ રાખેલ છે. જૈન શાળા કન્યાશાળા માટે અને ઈનામ માટે ખરિદ કરનારને પાંચ આનાથી મળી શકશે. બહાર ગામવાળાઓને પોસ્ટેજ બુદ્ધ આપવું પડશે.

પાંચ પ્રતિક્રમણ સૂત્ર સૂળ. ગુજરાતી.

અમારી તરફથી છપાય છે તેવીજ શિલા છાપમાં છપાવેલી આ બુદ્ધ હાલમાં બહુ મુદતે બહાર પડી છે. છાપકામને બાઈન્ડીંગ મનરંજન કરે તેવાં છે. કિંમત પ્રથમ પ્રમાણેજ આઠ આના અને જૈનશાળા કન્યાશાળા વિગેરે માટે સાત આના રાખવામાં આવેલ છે. પોસ્ટેજ બુદ્ધ.

બોધજો છે.

પાંચ શ્રાવક ઠોકરા, શ્રી વીતરાગ પ્રણીત ધર્મ પ્રકાશવાની ઇચ્છાવાળા, નવતત્ત્વથી માંડીને તમામ પ્રકરણો અને સંસ્કૃતનું પૂરતું શિક્ષણ-આપવામાં આવશે. બ્રહ્મચર્ય પાળી શકે તેમજોજ અરજી કરવી. મુનિ મહારાજઓની સાથે વિદ્યાર્માં પણ પ્રાયઃ રહેવું પડશે, અને તેમના હાજરીજ પ્રાયઃશિક્ષણ લેવું પડશે. બાવા પીમાની તથા કપડાંની રીતગર સગવડ કરી આપવામાં આવશે. મળે સગર. લખો—

મેકેટરી-જૈનતત્ત્વ વિવેચક સભા

પાંચસાળા-અમદાવાદ.